

2. SETKÁNÍ RODÁKŮ OBCE LIBÁKOVICE

21. září 2013

Vážení a milí rodáci,

srdečně Vás vítám jménem svým i jménem občanů z Libákovice na dnešním společném setkání rodáků. Jsme rádi, že jste přijali pozvání do své rodné vesnice a přijeli si zavzpomínat se svými kamarády na společná léta.

Otevřeli jste malou publikaci, ve které se snažili organizátoři zachytit historii a život vaší rodné obce. Bohužel práce to byla velmi náročná, protože kroniky obecní ani školní nejsou uloženy v archivu. Dochovaly se pouze zápisy ze zastupitelstva obce z let 1893-1951 a pamětní kniha ze školy od roku 1953 do roku 1966, kterou pořídil pan řídící Svoboda.

Vesnice Libákovice patří k nejstarším písemně doloženým sídlištím v kraji, je jmenována již roku 1088 v zakládací listině Vyšehradské kapituly. V letošním roce si připomínáme již 925 let od této první písemné zmínky o vsi. Šla staletí, vesnice měnila majitele, střídala se léta bohatých úrod s neúrodou.

Dnes si připomínáme novodobé dějiny. Přijeli jste zavzpomínat na bývalé časy a popovídat si s přáteli. Možná Vás, ale bude zajímat i současnost vašich rodných vesnic.

Nynější spojení sedmi obcí v jeden správní celek přináší mnoho různých přání, ale i povinností. V letošním roce byl pro všechny obce schválen územní plán, který umožní rozvoj našich obcí včetně výstavby rodinných domků především pro místní mladé lidi. Od 1. 1. 2013 je v provozu historicky první řenečská mateřská škola pro 28 dětí. Obec provedla také rekonstrukci budovy řenečské základní školy, kterou navštěvují libákovické děti od roku 1967. Ve všech vesnicích byla realizována plynofikace, rekonstrukce veřejného osvětlení a byl zaveden bezdrátový rozhlas.

V Libákovících samotných bylo v roce 2011 vybudováno dětské hřiště a hřiště na nohejbal, které je v současné době využíváno k oblíbeným turnajům v pétanque. V roce 2012 se nám podařilo vyměnit všechna okna a dveře v kulturním zařízení. Po přívalovém dešti v červenci loňského roku byla opravena část místní komunikace v horní části Libákovice a kanalizace na drahách. V letošním roce došlo také k úpravě veřejného prostoru po zbořené váze v Libákovících. Opravy se dočkala i kaple na návsi, která je kulturní památkou.

Obec se zaměřujeme na opravu a údržbu obecního majetku, sportovišť a návsi, to vše za podpory dotací.

Obecní úřad ve spolupráci se složkami pořádá různé kulturní akce, setkání důchodců, zájezdy do divadla, vítání občánků, podzimní poznávací zájezdy, vánoční koncert, vánoční jarmark a zároveň finančně podporuje jednotlivé složky. V Libákovících jsou nejaktivnější složkou hasiči, kteří se účastní soutěží v požárním sportu a v letošním roce uspořádali oslavy 120. výročí od založení SDH Libákovice. Každý měsíc informuje obecní úřad své občany „Zpravodajem“, další informace o obci se můžete dozvědět na webových stránkách obce: www.rence.cz.

Milí rodáci, když jsme začali s přípravami dnešního setkání a chystali pro Vás dárek a upomínkový předmět, rozhodli jsme se připravit brožuru o historii Libákovice. Naše rozhodnutí vycházelo ze zkušeností s rodáky v Řenčích, Plevňově a v Oseku, kde měla podobná publikace velký úspěch.

Konečnou podobu této brožury jsme několikrát upravili a pozměnili tak, aby všechny údaje byly co nejpravdivější a nejcitlivější. Dnes držíte v ruce pamětní knížku, která Vás jistě ve vzpomínkách vrátí do dob vašeho mládí.

Děkuji všem organizátorům, kteří se aktivně zapojili do příprav Vašeho setkání rodáků.

Vážení a milí, přeji Vám všem hodně zdraví a spokojenosti do dalšího života a krásně strávený den se svými přáteli.

Miloslava Loudová, starostka

OBEC LIBÁKOVICE

Libákovice jsou položeny mezi zalesněnými svahy asi 9 km východně od Přeštic, bývaly dříve zvané i Lubakovice.

Vesnice patří k nejstarším písemně doloženým sídlištím v kraji, již roku 1088 je jmenována v zakládací listině Vyšehradské kapituly. Tehdy je ze vsi kapitule přidělen Nedan, cídič oděvu (ablutor) s lánem země. Kapitule zde ještě roku 1336 patřil díl, kromě toho jsou roku 1266 i 1272 v Libákovících majetky chotěšovského kláštera. Vyšehradská část se dostala po roce 1420 v zápisné držení světské vrchnosti a roku 1491 k Roupovu, druhý díl pak patřil k Řenčím a Drahkovu. Tuto část roku 1493 prodal Petr Suda z Řeneč Janu Markvartovi z Hrádku na Lukavici, roupovská část pak byla přikoupena roku 1599 k Vodokrtům a s nimi k Řenčím. Po jejich připojení k Lukavici byly oba díly sjednoceny. Berní rula udává k roku 1654 - 15 sedláků a 1 chalupníka, tereziánský katastr 20 hospodářů a kováře. Roku 1789 zde bylo 31 domů.

V roce 1900 zde bylo 48 čp. a 278 obyvatel. Od roku 1960 jsou Libákovice společně s Plevňovem součástí Obce Řenče. V roce 1980 došlo ještě ke spojení s obcemi Vodokrty, Osek, Háje a Knihy. Sídlo Obecního úřadu je v Řenčích č. p. 54. Ve všech 7 obcích bydlí 901 obyvatel.

V roce 2013 bydlí v Libákovících 158 obyvatel ve 47 domech.

Rozlehlá vesnice má složitý půdorys s několika centry. Hlavní prostor s velkou svažitou obdélnou návší je obklopen většinou již novostavbami. V jeho středu stojí hodnotná pozdně barokní šestiboká kaple s obdélným závěrem a sochou sv. Jana Nepomuckého ve výklenku nad vstupem. Vedle kaple je na vysokém kamenném sloupku mezi stromy umístěn litinový kříž. Stranou pod návší je čtvercový prostor s vodní nádrží, obestavěný tradičními chalupami z vepřovic s bedněnými štíty. Starý roubený dům je dochován i ve statku čp. 26 na okraji směrem k areálu zemědělského družstva. Na nejvyšším okraji se nachází bývalá škola (obydlena opět v roce 2009).

HISTORIE LIBÁKOVICKÝCH LESŮ

Při pročitání Farních věstníků nepomuckého vikariátu (farní věstník) zaujal mne neautorizovaný článek o historii libákovických lesů. Popisované události dokumentují, s jakým odhodláním až urputností, obětavostí a smyslem pro spravedlnost, hájili libákovičtí sedláci obecní majetek. Kdo je autorem tohoto zajímavého pojednání, se mi zjistit nepodařilo. Nabízí se, že to byl tehdejší duchovní správce letinské farnosti, ale nedá se zcela vyloučit, že to byl někdo z Libákovic. Listinné doklady o průběhu sporu, o kterých se autor článku zmiňuje, nepochybně existují. Seznámit se s nimi, a případně je zveřejnit, se mi ovšem nepodařilo. Předkládám celý článek ve znění, v jakém byl otištěn ve zmíněné publikaci. Jen jsem jej doplnil některými poznámkami informativního charakteru.

V majetku obce Libákovice jsou rozsáhlé lesy zabírající bezmála plochu sto hektarů. Jsou to velká poleší v oblasti vrchů Kožichu a Hájku.

Je tomu 160 let, co se rozvinul mezi libákovickými starousedlíky a jejich vrchností dlouhý spor, v němž obě strany hleděly dokázat své vlastnictví nad libákovickými lesy. Libákovičtí vyšli z této pře celkem vítězně; všechny sporné lesy jim byly přiřčeny kromě lesa Soudného, a nejen, že se spor vlekl ještě o několik desítek let déle, ale nakonec jej Libákovice prohrály. Z té doby má tento odlehlý a smutný les své podivné jméno.

Přesto, že není příliš vzdálená doba, kdy byl rušný spor o lesy, není už v Libákovicích na něj mnoho vzpomínek. Doslechneme se sice o tom lečehos, ale jsou to zprávy hodně kusé a zkreslené. V jednom kalendáři byla o tomto sporu povídka, v jiném zase bylo uvedeno, že rychtář Vácha pro lesy byl vsazen v Klatovech na trdlici a že na ní zmrzl. To se ukázalo jako věc smyšlená.

V ústním podání se vypravuje, že les Strachoměř má také jméno z té doby. Když přijela komise lesy vyměřit a nevyhověla sedlákům podle jejich přání, tu prý ji sedláci napadli a ohrožovali. Komise odjela od nedokončené práce s udáním, že „měřili se strachem“. Tak se vykládá jméno Strachoměř. Třeba na zmíněné události něco pravdy je, přece jméno má původ jiný. Pochází od osobního jména Strachmír a je jistě původu starodávného. Že nepochází z doby pohnutého vyměřování lesů, dokazují nejlépe prameny. Od samého počátku pře r. 1780 je Strachoměř uváděna mezi spornými lesy, kdežto událost svrchu uvedená se sběhla v roce 1805. Hodně vyprávěla o lesní při stařenka Mašková z Libákovic, která zemřela v listopadu 1937 ve věku 96 let. Jako malé děvče znala prý Melichara Rajcharta. Pásával prý zestárlý s dětmi na drahách husy beze všeho zájmu o denní události. Jenom občas se jeho strnulý pohled rozjasnil, to začal vypravovat, jak byl ve Vídni u císaře. Císař prý ho milostivě přijal, rozprávěl s ním, Melichar mu přednesl svou bolest a dokonce se prý vyjádřil, že půjde k sedmi kurfiřtům, nerozhodne-li císař spravedlivě. Císaři se takový sedlák líbil, pochválil ho a potom ho dal z paláce vyprovodit s vojskem a muzikou až za Vídeň. Z toho ovšem neměl Melichar velkou radost. Domníval se, že ho vedou na popraviště za to, že byl příliš opovážlivý. „Také když se vrátil, byl bílý jako mléko a skrojek chleba, co si sebou vzal, přinesl zpátky netknutý a tvrdý jako kamen“ končila stařenka své vyprávění. A byl potom, chudák, dej mu Pán Bůh nebe, na stará kolena nějak divný. Na tomto vyprávění je asi pravdy to, že Rajchart byl v záležitosti lesů ve Vídni.

To jsou paběrky pověstí vztahující se k libákovickým lesům.

Důležitý materiál listinný ve věci libákovských lesů je ve statku čp. 3. Z něho lze vystihnouti průběh sporu, který doplňuje ústní podání. Nejzávažnější pro zjištění počátku sporu jsou 3 listiny, dvě české a jedna německá, adresované „jejich císařskému a královskému Majestátu“, z nichž se dovídáme, že roku 1780 v Libákovicích byla komise za vedení generála. K vlastnímu propuknutí sporu došlo roku 1785. Tehdy přišli vrchnostenští myslivci do lesa s dělníky a začali rychle stromy kácet. Obec v dobrotě žádala, aby od toho upustili. Rolník Rajchart, který slýchával o této rozepři od otce, vypráví, že prý Libákovičtí ve větším množství do lesa vtrhli, a když nepořídili po dobrém, prostě fořta zbili a dělníky vyhnali. Ta událost se sběhla podle všeho v lese zvaném „Spálenej“. Krátce po tomto příběhu, asi v prosinci, náhle za noci vtrhlo do vesnice vojsko a začalo

rozespalé sedláky budit. Kdo mohl, utekl, kdo nestačil, byl chycen. Ráno pak byli potupně přes sousední vesnice vedeni do Dolní Lukavice na vrchnostenský úřad. Po výslechu byli odvedeni do Klatov a každý dostal po 16 ranách. Obec pak musela vojáky vydržovat po 4 týdny.

Roku 1786 pokračoval spor dramaticky. Podle vyprávění, toho roku poráželi sedláci v lese, kde se říká „Ve skalách“. Dále už je popis událostí zachován v listinách. Bylo to některý den v březnu. Kolem 10. hodiny před polednem přijela ke vsi švadrona dragounů, ves obstoupili a uzavřeli, aby nikdo nemohl uniknout. S obnaženými palaši projížděli pak obcí. Chyceni byli: Martin Polívka, Václav Kůs, Matěj Folta a Vojtěch Diviš. Folta a Diviš byli odvedeni do Klatov. Foltovi dokonce i vlasy na potupu byly ostříhány. Diviš byl pak přiveden zpátky, dragouni ho uprostřed vesnice obstoupili s tasenými palaši a on veřejně dostal od panského mušketýra 25 ran. Tento Vojtěch Diviš dostal bití už dvakrát před tím, takže dohromady utřil 60 ran. Každý sedlák musel potom žít po 8 neděl jednoho dragouna. Kde při této exekuci nebyli chyceni mužové, byly vzaty na právo ženy. Byly to Marie Fejfarová, Marie Hrubá, Dorota Kůsová a Kateřina Kůsová. V Lukavici dostaly po 15 ranách.

Pak se rozvinul o lesy soudní spor. Sedláci patrně žalovali. Hlavním zástupcem obce v tom směru byl Jakub Rajchart z čp. 3. Žena byla proti tomu, aby zanedbával hospodářství, ale on nedbal. Chodil do Prahy, ve Vídni byl sedmkrát. Sedlákům proti vrchnosti radil jistý Antonín Špírek, panský úředník z Újezda u Horšic. Advokátem Libákovických byl napřed Bert a potom Mach z Palmsteinu.

Spor se vlekl dlouho. V té době vrchnost stíhala sedláky za užívání lesa, sekání trávy a pasení dobytka v něm, obec zase podávala stížnosti, aby páni z lesa nebrali dříví. Roku 1798 zase došlo mezi libákovskými a panskými dřevorubci v lese ke srážce. Teprve 26. ledna 1802 byl vydán rozsudek zemského soudu českého a 31. května 1803 rozsudek soudu apelačního, jímž bylo rozhodnuto ve prospěch Libákovských.

Tím byl tedy spor pro obec vyřízen a bylo třeba jen přesného ohraničení lesa. Dne 9. září 1805 přijela komise, která měla celou věc skoncovat. V té komisi byli 2 právní vyslanci, 2 zemští měřiči, zástupce obce advokát Mach, za vrchnost direktor Opolský, vrchní lesní Kith a ještě dva úředníci. Komise zdržela se v Libákovících až do 13. září a bydlela na zámku v Letinech. Průběh vyměřování byl celkem klidný, pokud se nedošlo k Sukořínu. Tam došlo k rozepři. Komise vyměřila Libákovským o 25 jiter lesa méně, než měli dostat. Nedorozumění se vystupňovalo v hádku, při níž tehdejší rychtář prohlásil, že obec libákovská bude les držet v jeho původním rozsahu a jeden starší soused dodal: „My nepovolíme, kdyby se mordy měly stát!“ Komise se cítila ohrožena a od nedokončené práce odjela. Obec hospodařila v lese Sukoříně jako ve svém a stěžovala si úřadům proti vrchnosti, žádajíc náhrady za škody v lese způsobené. Následkem stížnosti měla být konána 9. září 1811 nová komise, aby měření dokončila. Obec ji netrpělivě čekala, ale stalo se jinak.

Dne 5. října 1814 přišlo do obce 40 kyrysarů a úředník z Klatov „a tak ohraničení dělo se násilně a velké škody ta exekuce způsobila“, jak praví zápis. Sedláci byli pozváni do lesa, byly přivezeny kameny a jako mezníky zasazeny kolem Sukořína. Pak byli Libákovští vzati na úřad a tam mezníky zaznamenány. Oni se však odvolali a užívali lesa dál. Měli z toho ovšem časté mrzutosti a byli panskými zaměstnanci pronásledováni.

Tím se zdála lesní pře Sukořína definitivně uzavřena. Sedláci však odhraničení neuznávali a „Soudný“, jak se té části sporného lesa začalo říkat, považovali za les svůj. Pásli tam dobytek, sekali trávu a hlavně brali dřevo. Vrchnost je stíhala pokutami. Dne 15. prosince 1836 dělali panští v Sukoříně dříví. Libákovští vzali potahy a zpracované dříví odvezli a na návsi je složili. To se opakovalo ještě v lednu příštího roku. Nato na podzim přijel pan krajský, svolal rychtáře a starší obce, a ježto obec neměla právních důkazů pro Sukořín, museli 29. října to dříví odvézt do dvora Řenečského a tam je složit. Tím, že svázeli dříví na návěs a ne do dvorů, utvrdili úřady v přesvědčení, že si Sukořínem nejsou přece jisti.

A ještě nebyl konec. Roku 1847 úřady znovu pod hrozbou hrdelních trestů Libákovické upozornily, že les Sukořín podle platných nálezů soudních je majetkem hraběte Schönborna. Tak pomalu byli Libákovští nuceni si zvykat představě, že les není jejich a mladší generace přestávala lesa užívat vůbec. Po převratu (po skončení I. sv. války a vyhlášení samostatného státu) Libákovští se pokusili obnovit proces a hleděli dostat les zpátky v rámci pozemkové reformy, ale to už bylo pozdě.

Celý spor trval přes 50 let a Libákovští byli jím potýráni. Jen odvaze a houževnaté vytrvalosti svých předků mohou občané Libkovic děkovat, že rozsáhlé lesy z největší části jim zůstaly uchovány.

Pokusíme-li se spor o lesy časově utřídit zjistíme, že jeho vznik koresponduje s prodejem lukavického panství jeho dlouholetým vlastníkem, hraběcím rodem z Morzinu v roce 1780, říšskému hraběti Karlu Bedřichu z Hatzfeldu. Morzinové za více jak 100leté držení lukavického panství nikdy nezpochybnili vlastnická práva Libákovických k obecním lesům, alespoň se o tom nenašly žádné listinné důkazy. Spor o lesy nepochybně vyvolal nový vlastník. Neměl sice naprosto žádné právní nároky ke sporným nemovitostem, ale možnost snadného získání dalšího majetku lákala. Z titulu svého postavení a zastávaných funkcí vůbec nepředpokládal, že by se v uskutečnění jeho záměrů mohly vyskytnout nějaké vážnější potíže. Karel Bedřich z Hatzfeldu, pán z Witenbergu a na Gleichenu, rytíř Zlatého rouna, velkokníže sv. Štěpána, císařský tajný rada a řídicí státní ministr vnitra, jak zněly jeho tituly, měl mnoho vlivu a také pravomocí. Byl nepochybně přesvědčen, že vypořádat se s odbojnými sedláky nebude až příliš velkým problémem. Jak se později ukázalo, velmi neuváženě podcenil odvahu, statečnost a nezměrnou touhu po spravedlnosti prostých vesnických lidí. Pro Hatzfelda bylo jistě nemilým překvapením, že přes represe, tělesné tresty vůči sedlákům a dokonce i jejich ženám svého cíle nedosáhl a jejich odpor nezlomil.

Karel Bedřich z Hatzfeldu již v roce 1789 nabízel lukavické panství opět k prodeji. Jaký měl důvod k tomuto rozhodnutí, nevíme. Panství údajně koupil až v roce 1794 Hugo Damianu ze Schönbornu. Také nový majitel panství v domnění, že proti vzpurným sedlákům úspěje snadno a lépe, pokračoval proti Libákovickým z počátku rovněž nevybíravými prostředky. Posléze přešel od násilí k právnímu postupu, byl úspěšný a Libákovické o část jejich majetku přece jen připravil.

Ve Státním okresním archivu v Blovicích je opis „Protokolu o vyhraničení obce Libákovice“ s datem 9. září 1805. Jedná se o vyměření a označení obecních lesů v Sukoříně. Je to 16 ti stránkový protokol, ve kterém vrchnost odůvodňuje svůj nárok na část lesa historickým vlastnictvím a předložením starých map. Libákovičští se brání tím, že po staletí les užívali a předchozí vrchnost námitky neměla, čím dokazují, že les je jejich. Zápis byl sice 12. září 1805 oběma stranami podepsán, ale druhý den, když došlo k vyznačení výsledku měření v terénu, nastala hádka a prohlášení libákovických, že spornou část lesa budou dále užívat. Tím celé vyměřování skončilo, komise se cítila ohrožena a odjela. Za libákovickou stranu se jednání a měření účastnili: Jan Hraběta – rychtář, Jakub Reichart – radní a Lorenz Plotar z Palmsteinu jako právní zástupce obce.

I po ztrátě lesa Soudného byla obec Libákovice vlastníkem rozsáhlého lesního komplexu až do roku 1950. Poté byly lesy komunistickým režimem obci bez náhrady zestátněny. Čtyři desítky let přihlíželi potomci odvážných předků hrůznému hospodaření státu s jejich majetkem.

Až změnou politických poměrů po roce 1989 svitla obci naděje na vrácení historického majetku – obecních lesů. Stalo se tak v roce 1993 a Libákovice získaly zpět 94,93 ha lesů v katastru obce a 2,63 ha v katastru sousedních Dolců. Jak s jejich majetkem hospodařily bývalé Státní lesy, svědčí skutečnost, že obci bylo vráceno 12 ha vytěžených holin bez finančního nároku na jejich zalesnění.

V současné době jsou obecní lesy opět prosperujícím lesním hospodářstvím.

Bohuslav Šindelář

ŠKOLA V LIBÁKOVICÍCH

Obec Libákovice neměla téměř do konce 19. století vlastní školní budovu. Děti navštěvovaly školu v Letinech, kam Libákovice patřily jako jedna z přiškolených obcí. Měly to daleko, více jak 3 kilometry, a zejména v zimě byla cesta za vzděláním nadlidským úsilím. To také bylo zřejmě hlavním důvodem libákovských občanů a radních, aby požadovali postavení vlastní školy v místě. Stavba školy byla dokončena v roce 1897 a vyučování bylo zahájeno 8.

září 1897. Prvním učitelem a dočasným správcem nové školy se stal Karel Bláha, který však po roce působení odchází učit do Letin. Na jeho místo nastoupil František Urban, podučitel z Letin.

Po otevření nové školy uložila církevní správa letinskému faráři Janu Hoffmanovi povinnost vyučovat na nové škole náboženství. Za samotnou výuku byl zřejmě honorován církví, ale cestovní výlohy mu hradila c. k. okresní školní rada v Přešticích. Pan farář však s finančním hodnocením spokojen nebyl. Byl přesvědčen, že vzdálenost je větší, minimálně 4 kilometry, a odměna za docházku malá a podal si stížnost. C. k. okresní hejtmanství v Přešticích odpovídá stěžovateli dopisem z 6. prosince 1897, ve kterém uvádí, že odměnu za 1 kilometr nestanovilo hejtmanství, ale zemská školní rada a vzdálenost z Letin do Libákovic nejsou plné 4 kilometry, jak se stěžovatel domnívá. Svoje tvrzení opírá o výsledek měření, které provedlo technické oddělení při c. k. okresním hejtmanství v Klatovech, ve kterém je uvedeno: Bylo měřeno od domu farního úřadu v Letinech ke školnímu stavení v Libákovicích. Tato vzdálenost nečiní 4 kilometry, té bylo dosaženo teprve proti oknům statku nynějšího pana starosty, kdežto vzdálenost od prahu farní budovy v Letinech ke školní budově v Libákovicích činí 3640 metrů. Pan farář zvýšení své odměny o 24 haléřů nedosáhl, ale úřední šiml c. k. byl spokojen. Teprve po čtyřech letech dostalo se panu faráři Hoffmanovi satisfakce. Zemská školní rada změnila svůj výnos a vyřešila odměnu za cestovné letinského pana faráře tímto nařízením: „Z okresní školní pokladny platiti se má obnosem 24 haléře za každý dosažený kilometr cesty tam i zpět. Za jednu cestu tam i zpět, vzhledem ke zjištěné vzdálenosti 3,5 kilometru, náleží částka 1 K 68 hal“.

Po více jak sto letech od zahájení vyučování v nové škole v Libákovicích zůstala školní budova opuštěná a chátrala. Vyučování v libákovické škole bylo ukončeno v roce 1969. Posledním řídícím učitelem byl Jan Svoboda, později ředitel Základní školy v Přešticích. Do Libákovic přišel v roce 1952 a působil tu plných 17 roků. Tak jako většina učitelů té doby účastnil se veřejného života v obci a byl uznávanou osobností. Po svém příchodu na školu v Libákovicích zavedl novou pamětní knihu, protože jeho předchůdce si původní ponechal. S výjimkou klasifikačních listů z roku 1959 nejsou o škole v Libákovicích žádné písemné záznamy.

V současné době dojíždí děti z Libákovic za vzděláním do školy v Řenčích, v Letinech a v Přešticích.

Stavební plán schválen 21. září 1896 č. 2337. Stavba úplně dokončena v měsíci říjnu r. 1897 - stavba stojí 13216 zl.

Archiv Praha 23. 5.2001

Škola dostavěna v roce 1897 a před otevřením vysvěcena. Proslov měl místní rolník Jan Kůs (Strnad č. 29), který se o postavení školy dosti zasloužil, ale i ostatní rolníci a sedláci, kteří poskytovali povozy a potahy. Kamenná studna dokončena v roce 1898. Škola měla dvě třídy a chodívali sem mimo místních i dítká ze Štíhlova, dítká Hajného Vacka z Myti a též hajného z Hluboké chodí dodnes. Prvním učitelem byl zde Karel Bláha rodilí z Přeštic, druhým byl zde ustanoven jako správce školy František Urban, který učil v Letinech asi 10 roků.

Zápis z místní kroniky

Fotografie ze školy z roku 1938

*horní řada zleva - Anežka Kaslová („Taflojc“), Vlasta Kokošková („Kůsákojc“), Jaroslava Hurtová – Škrábková, Marie Jindřichová – Hrabětová, Zdeňka Trhliková (Šlovice), Miluška Ježková, Jarmila Kaslová, Anna Špelinová, Marie Tolarová – Horová, Jiřina Benešová – Dražská
 prostřední řada zleva - Vlastimil Kroupa (syn učitele), Věra Ježková, Václav Beneš, Josef Hraběta („Šenkýřojc“), Míra Červený z hájovny Hluboká, Václav Hraběta, Marie Trhliková, Zdeňka Netrvalová, Anna Červená – Bradová
 spodní řada zleva - Jaroslav Hraběta, Marie Benešová – Bechníková, Václav Jindřich, František Šustr, Václav Trhlik, Anna Netrvalová, Zdeňka Trhliková – Trísková, Sláva Heřman
 Pan učitel Václav Kroupa*

VÝPISKY Z PAMĚTNÍ KNIHY ŠKOLY V LIBÁKOVICÍCH 1953 – 1966

Stará kronika školy byla ztracena. Dochována je jen kronika z let 1953 – 1966, která je uložena v Domu historie v Přešticích.

Učitelé: Po odchodu ředitele školy s. Miroslava Valečky, je stanoven od 1. 9. 1953 ředitelem školy Jan Svoboda, učitel národní školy ve Dnešicích.

Stav žactva:	1. ročník	7 chlapců	4 dívky	11 žáků
	2. ročník	1 chlapec	1 dívka	2 žáci
	3. ročník	3 chlapci	1 dívka	4 žáci
	4. ročník	--	3 dívky	3 žáci
	5. ročník	3 chlapci	3 dívky	6 žáků
	Celkem	14 chlapců	12 dívek	26 žáků

Divadelní hra – 29. dubna se hráli žáci zdejší školy za vedení řed. školy pohádkovou divadelní hru „Slavný mistr Kopřiva“. Výtěžek byl věnován na nákup knih do žákovské knihovny.

Školní rok 1953 – 1954 byl ukončen 26. června 1954. Všichni žáci postupují do dalšího ročníku. Do střední školy do Letin odejde 6 žáků.

1954 – 1955

Stav žactva:	1. ročník	1 chlapec	3 dívky	4 žáci
	2. ročník	7 chlapců	4 dívky	11 žáků
	3. ročník	1 chlapec	1 dívka	2 žáci
	4. ročník	3 chlapci	1 dívka	4 žáci
	Celkem	12 chlapců	9 dívek	21 žáků

Žáci 5. ročníku M. Hrabětová, M. Hoblová a Z. Trhlíková navštěvují od 1. září 1954 dvoutřídní národní školu v Řenčích, kam byli přiřazeni. Tímto způsobem se značně zkvalitní učebně výchovná práce naší jednotřídky.

Dne 15. ledna bylo započato s nácvičkou na I. celostátní spartakiádu. Žáci zdejší školy za vedení ředitele školy nacvičují skladbu „Zlatá brána“.

Žáci zdejší školy nacvičili pohádkovou divadelní hru „Perníková chaloupka“, kterou se hráli se značným úspěchem dne 8. května v Řenčích.

Dne 22. května byla uspořádána v Přešticích okresní spartakiáda, které se účastnili i žáci zdejší školy svým cvičením „Zlatá brána“.

Opravy školy – během prázdnin byla provedena brigádnicky výměna cihlových dlažeb na chodbách dlaždicemi šamotovými, což přispělo k lepšímu vzhledu vnitřku školní budovy.

1955 – 1956

Stav žactva:	1. ročník	4 chlapci	3 dívky	7 žáků
	2. ročník	2 chlapci	3 dívky	5 žáků
	3. ročník	6 chlapců	3 dívky	9 žáků
	4. ročník	1 chlapec	1 dívka	2 žáci
	Celkem	13 chlapců	10 dívek	23 žáků

Žáci 5. roč. – L. Šindelářová, J. Pašek, J. Heřman a J. Rajchart byli opět převedeni na dvoutřídní národní školu do Řeneč.

Zakoupení promítačky – JZD v Libákovcích zakoupilo pro osvětovou jizbu promítací přístroj zn. „Almo 16“ za 7 000,- Kčs. Od 1. prosince již začalo pravidelné týdenní promítání celovečerních filmů i krátkých filmů pro děti.

Zřízení zemědělského útulku – od 15. července byl zřízen v zdejší obci zemědělský útulek, který je umístěn v prázdné třídě školy. Je zapsáno 20 dětí a průměrná účast je 16 dětí. Bylo zakoupeno množství hraček, takže rodiče, družstevníci a soukromě hospodařící zemědělci nemusí mít v době největších prací o své děti starost. Útulek vede s. Fuxová z Přeštic.

Změna školského obvodu – od 1. září 1956 budou všichni žáci, dosud navštěvující školu v Letinech, chodit do jedenáctileté střední školy v Přešticích, kam mají výhodné autobusové spojení.

1956 – 1957

Stav žactva:	1. ročník	1 chlapec	4 dívky	5 žáků
	2. ročník	4 chlapci	3 dívky	7 žáků
	3. ročník	2 chlapci	3 dívky	5 žáků
	4. ročník	6 chlapců	3 dívky	9 žáků
	5. ročník	1 chlapec	1 dívka	2 žáci
	Celkem	14 chlapců	14 dívek	28 žáků

Okresní přebor v dámě – dne 24. dubna uspořádal OV ČSM v Přešticích okresní přebor v dámě. V kategorii nejmladších se umístila žákyně 4. post. ročníku školy Jana Heřmanová č. p. 41 na 3. místě a získala diplom.

1957 – 1958

Stav žactva:	1. ročník	4 chlapci	--	4 žáci
	2. ročník	1 chlapec	4 dívky	5 žáků
	3. ročník	5 chlapců	3 dívky	8 žáků
	4. ročník	1 chlapec	3 dívky	4 žáci
	Celkem	11 chlapců	10 dívek	21 žáků

Žáci 5. ročníku J. Heřmanová, M. Hrabětová, J. Pašková, J. Heřman č. 14, J. Chára, J. Levý, S. Rajchart, M. Hobl a M. Špelina byli opět převedeni na dvoutřídní školu do Řeneč, kde bude samostatný 5. postupový ročník.

Dne 8. července byl opět otevřen zemědělský útulek pro děti od 3 – 6 let. Je zapsáno 15 dětí.

Závod míru – dne 13. května projížděli závodníci cyklistického závodu Praha – Berlín – Varšava i blízkou obcí Kotousov, ležící na asfaltové silnici Plzeň – Tábor. Žáci zdejší školy za vedení ředitele školy se byli na tento největší amatérský závod cyklistů podívat a povzbudit naše i zahraniční závodníky v tomto namáhavém závodě.

1958 – 1959

Školní políčko – JZD věnovalo škole část pole na zřízení školního pokusního políčka. SRPŠ pomohlo políčko oplotit, pohnojit a zorat, takže žáci se mohou již v tomto školním roce naučit zacházet se zahradnickým náčiním a mohou pěstovat kukuřici, brambory, jahody, okurky a jiné plodiny.

Stav žactva:	1. ročník	2 chlapci	2 dívky	4 žáci
	2. ročník	4 chlapci	--	4 žáci
	3. ročník	1 chlapec	4 dívky	5 žáků
	4. ročník	4 chlapci	3 dívky	7 žáků
	Celkem	11 chlapců	9 dívek	20 žáků

Žáci J. Kreuzman, Z. Levá, J. Heřmanová a L. Hrabětová byli opět převedeni do 5. postupového ročníku do Řeneč.

Poutní koncert – dne 24. května uspořádalo SRPŠ zdejší školy na cvičišti u školy koncert 25ti členné dětské dechové hudby ze Dnešic, kterou řídil ředitel národní školy ze Dnešic s. Jaroslav Hladík. Koncert se velmi vydařil a přítomných 350 diváků bylo spokojeno.

1959 – 1960

Stav žactva:	1. ročník	0 chlapců	4 dívky	4 žáci
	2. ročník	2 chlapci	1 dívka	3 žáci
	3. ročník	4 chlapci	0 dívek	4 žáci
	4. ročník	1 chlapec	4 dívky	5 žáků
	5. ročník	1 chlapec	3 dívky	4 žáci
	Celkem	8 chlapců	12 dívek	20 žáků

V přehledu nejsou započítáni žáci, kteří se na začátku šk. roku odstěhovali a to J. Macík a M. Macík do Řeneč a Petr a Nataša Špelinovi do Plzně.

Divadelní hry – divadelní kroužek PO při národní škole zahrál v letošním roce 2 divadelní hry a to 2. dubna 1960 pohádkovou divadelní hru „O Budulínkovi“, kterou navštívilo 190 diváků a 27. května 1960 pohádku „Zlaté srdíčko“, kterou shlédlo 150 spokojených diváků. Také ČSM v Libákovcích zahrál divadelní jednoaktovky „Každý něco pro vlast“ a „Paní mincmistrová“. Je

vidět, že přístavba nového jeviště nebyla marná a že pomůže zpestřit kulturní život v naší obci. Vždyť tato přístavba v hodnotě 25 000 Kčs byla provedena brigádnicky za finanční podpory JZD.

1960 – 1961

Stav žactva:	1. ročník	1 chlapců	1 dívka	2 žáci
	2. ročník	0 chlapců	4 dívky	4 žáci
	3. ročník	2 chlapci	1 dívka	3 žáci
	4. ročník	4 chlapci	0 dívek	4 žáci
	5. ročník	1 chlapec	4 dívky	5 žáků
	Celkem	8 chlapců	10 dívek	18 žáků

V rámci divadelní části soutěže tvořivosti mládeže sehráli pionýři zdejší obce pohádkovou divadelní hru „Popelka“ dne 25. února. Za velmi pěkné návštěvy dětí a dospělých (200 lidí) a za účasti soutěžní komise z Přeštic měla hra dobrou úroveň a všem se líbila.

1961 – 1962

V tomto školním roce nebyla psána školní kronika, neboť na zdejší škole bylo vyučování jen v září a říjnu. V listopadu a prosinci byl ředitel školy na vojenském cvičení. V této době chodily děti ze zdejší školy do ZDŠ do Řeneč. Od 3. ledna pak vyučoval ředitel školy v Řenčích a sice až do konce šk. roku 1961 – 1962.

1962 – 1963

Stav žactva:	1. ročník	2 chlapci	2 dívky	4 žáci
	2. ročník	2 chlapci	2 dívky	4 žáci
	3. ročník	1 chlapec	1 dívka	2 žáci
	4. ročník	0 chlapců	4 dívky	4 žáci
	5. ročník	2 chlapci	1 dívka	3 žáci
	Celkem	7 chlapců	10 dívek	17 žáků

Estráda – v soutěži kulturních klubů JZD se umístil náš klub na třetím místě v Záp. kraji. Byl odměněn částkou 2 100 Kčs, za které bylo nakoupeno zařízení do klubovny a to židle a stoly. Kromě toho byla v naší obci zdarma uspořádána estráda západočeských umělců, z které natáčel záběry čsl. státní film. Tyto záběry se pak staly součástí filmu „Týden má 7 dní“, který byl celý natáčen v Zpč. kraji.

Divadelní hra – v neděli 3. března 1963 v rámci oslav MDŽ sehráli pionýři zdejší obce pohádkovou divadelní hru „Moudrý zlatník“. Na 160 přítomných diváků bylo s provedením hry spokojeno.

1963 – 1964

Ve školním roce 1963 – 1964 byla provedena nová organizace tříd na našich školách. V Řenčích budou 2 třídy a to v 1. třídě – žáci 1. a 2. post. ročníku, ve 2. třídě žáci 3 – 4 post. ročníku a v Libákovcích budou žáci jen 5. post. ročníku. Počet žáků na zdejší škole je 5 chlapců a 11 dívek, celkem 16 žáků.

Na Nový rok 1964 sehráli pionýři ze zdejší obce pohádkovou divadelní hru „Neohrožený Mikeš“. Tato náročná divadelní pohádka se všem 160 přítomným divákům líbila.

1964 – 1965

Ve školním roce 1964 – 1965 bylo na zdejší škole 16 žáků, z toho 9 chlapců a 7 dívek, 5. post. ročníku. Žáci nižších post. ročníků navštěvují školu v Řenčích.

Beseda o bezpečnosti – dne 4. ledna 1965 provedl na zdejší škole besedu o bezpečnosti s žáky příslušník VB s. Rada. Zdůraznil dětem, že velký podíl na dopravních nehodách, požárech a utonutí mají právě děti.

Dne 21. dubna 1965 provedla Myslivecká společnost pro žáky naší školy besedu o myslivosti. Hajný s. Baumruk pohovořil s žáky o významu přírody a pak byly promítány Krátké filmy o životě zvěře. Beseda se žákům líbila.

Každým rokem se pravidelně všichni žáci podrobovali kontrole a opravě chrupu, očkování. Velmi často navštěvovali divadelní představení v Plzni. Každý rok před závěrem školního roku se účastnili zájezdů, kde poznávali krásy naší vlasti.

ŠKOLA V ŘENČÍCH

V roce 1829 se začalo se stavbou řenečské školy. V roce 1831 „byla šťastně ta dávno vinšovaná a očekávaná škola řenečská dostavěná. Dne 22. 12. 1831 se nastěhoval pan učitel Jan Šilhánek a 4. 1. 1832 školní dívky přešly ze staré školy do nové.“

Prvním učitelem v Řenčích byl Jan Šilhánek (č. p. 7), krejčí, který se vrátil do rodné vsi z Vídně, kde byl na zkušené. V roce 1803 začal ve své chaloupce učit děti číst, psát a počítat. Vše se dělo bez vědomosti duchovních. Učil je takto až do roku 1809. V tomto posledním roce

vyučoval Šilhánek na 50 dětí. V roce 1809 přišel do Řeneč přeštický děkan P. František Kutner, přezkoušel Šilhánka a uznal jej za způsobilého. Protože se mu přihlásilo více žáků a měl v chaloupce málo místa, najali mu řenečtí občané místnost naproti u Šafaříků (č. p. 20).

V roce 1820 se přiškolily obce Plevňov a Knihy (uvádí řenečská kronika). V publikaci Václav Jan Mašek, písmák jižního Plzeňska se uvádí, že Plevňov a Knihy byly přiškoleny v roce 1810. Krejčí Šilhánek takto vyučoval již 70 dětí. Za další dva roky (v roce 1824) se přiškolily k Řenčům obce Vodokrty a Osek (tenkrát Vosek). V publikaci autorů Šlégl a Marčana z roku 1905 se udává rok 1824 za rok přiškolení Vodokrt k Řenčům. Mašek pak udává rok 1825. Přiškolení bylo asi usneseno v roce 1824 ale provedeno v roce 1825. Předtím děti z Vodokrt a Oseka chodily do školy v Dolní Lukavici. Řenečský učitel za svojí práci dostával 3 strychy žita, malé pomůcky (neuvádí se co to bylo) a měl 100 bankocetlí ročně. Kromě vyučování vykonával i službu zvoníka, za což měl v užívání obecní políčko a louku. Vykonával i službu kostelnickou. V kronice se uvádí: „pohřby při kostelíčku vícovském z osad přiškolených odbýval, kam i víno mešní a hostie donášel.“

V roce 1831 byla vystavěna škola v Řenčích (dostala č. p. 44) a 22. prosince 1831 se tam krejčí a učitel Jan Šilhánek i se svou rodinou nastěhoval. Dne 4. ledna 1832 bylo slavnostně zahájeno vyučování. Škola byla pouze přízemní budova. Patřily k ní obce: Řenče, Plevňov, Vodokrty, Osek a Knihy. Při svěcení školy byl patronem Ervin ze Schönbornů. Po 42 letech vystřídal Jana Šilhánka učitel Josef Navara (3. listopadu 1845). Ten se ale v roce 1856 odstěhoval do Seče, a tak 30. června toho roku začal vyučovat v řenečské škole učitel Aušpergl. V roce 1880 je jako učitel uváděn Kvasnička, který se 1. září toho roku odstěhoval do Nezdic. Naštěstí byl prakticky vzápětí (přesně 10. září) získán pan učitel Josef Vincenc Korbel, který se do Řeneč přistěhoval ze Žinkov. Tento učitel pak působil v Řenčích 33 let, od roku 1900 jako řídicí učitel. V roce 1913 se přestěhoval do Chlumčan, když byl předtím za svoje zásluhy o obec jmenován čestným občanem Řeneč. Vystřídal ho řídicí učitel Bohdanecký. Řídicí učitel J. V. Korbel byl skutečnou duší osvětového života

v Řenčích. V roce 1885 založil čtenářsko-hospodářskou besedu, zasloužil se o založení „Reifaisenky“, která byla činná ještě po roce 1945. Jeho jméno nechybí při organizování všech kulturních a společenských událostí v obci.

V řenečské kronice je uváděno, že v roce 1887 byla škola ještě přízemní a zahrada při silnici nebyla. Bylo tam jen obecní místo, na kterém si školáci hráli. Tohoto roku přistavěla se škola o jedno patro. V roce 1905 zvětšila se školní zahrada o 354 sáhů a přiškolené obce platily 2 koruny za sáh.

V roce 1900 se píše v kronice o dvoutřídní škole, kde působil řídící učitel J. V. Korbela a učitel – varhaník František Luhan. V roce 1908 se již uvádí trojtřídní škola a přibýlo jméno učitele Václava Šimáně.

V přístupných dějinách řenečské školy jsou tři učitelé, kteří působili poměrně dlouho, a to její první učitel krejčí Jan Šilhánek (42 let), J. V. Korbela (33 let) a pan řídící učitel Fiala (32 let). Působil tu od roku 1950 do roku 1982.

Právě řídící učitel Josef Korbela byl obecním zastupitelstvem obce Osek jmenován dne 13. 7. 1919 čestným občanem obce Vosecké za dlouholeté správcování a vedení školy v Řenčích, a to na rozloučenou, neboť odešel do Chlumčan.

Škola v Řenčích je dvoutřídní. Bohužel v posledních letech ubývá ve vesnicích, patřících k Řenčům, školou povinných dětí a někteří rodiče vozí děti do školy do Přeštic. Zapomínají, že i na venkovské škole se dnes už dá všelico dělat a děti zůstávají déle ochráněny nástrahám města.

Dle školských kronik:

1877 – 171 dětí

1878 – 2. třída v kovárně čp. 47

1818 – 199 dětí - 3 třídy

1948 – Národní škola v Řenčích

1960 – ZDŠ 1. – 5. ročník

1968 – 63 dětí

1971 – škola přestěhována do Libákovice - opravy stropů, zavedení vody, splachovací WC, modernizace bytu

1986 – výstavba kotelny, ústřední topení

2009 – kompletní rekonstrukce sociálního zařízení

2011 – 29 dětí

2012 – zateplení stropu

2013 – fasáda budovy, rekonstrukce přízemí

Řídící učitelé:

1803 – 1832 Jan Nepomuk Šilhánek

1832 – 1846

1846 – 1856 Josef Navara

1856 – 1859 Josef Auersperger

1859 – 1871 Josef Levý

1871 – 1875 Václav Kubát

1875 – 1880 Josef Kvasnička

1880 – 1913 Josef Věnceslav Korbela

1913 – 1919 Hynek Bohdanecký

1920 – 1930 Václav Stuchlík

1930 – 1941 František Hlína

1941 – 1942 Bohumil Dudek

1942 – 1943 Emanuel Duchek

1943 – 1945 Josef Klečka, Bohumil Dudek, Karel Nováček

1945 – 1950 Josef Klečka

1950 – 1982 Václav Fiala
 1982 – 1988 Jana Pecková
 1988 – 1989 Marie Ježková, Eva Kučerová
 1989 – 1991 Anna Malátová
 1991 – 1992 Vladimíra Čížová
 1992 – 1993 Zdeňka Kratochvílová
 1993 – 1995 Vladimíra Čížová
 1996 – 1996 Jarmila Rotová
 1996 – 2012 Jindřiška Červená
 2012 – dosud Věra Burdová

Stavba MŠ v roce 2012

2013 – dosud vedoucí učitelka Pavla Hřebcová

KŘÍŽKY A POMNÍKY

Mezi nejjednodušší a nejčastější sakrální stavby našich předků patří nepochybně křížky, pomníky a Boží muka. Bylo jich v minulosti v obcích a jejich katastrů hodně. Vznikaly jako výraz zbožnosti osadníků a často připomínaly jak šťastné tak i tragické události své doby. Při vzniku katastrů v 18. století a mapování území využívali je geodeti jako důležité orientační a měřicí body. Některé z těchto staveb samovolně zanikly, ale mnohé se staly zejména v posledních desetiletích terčem vandalů. Hodně jich bylo poškozeno a některé zcela zničeny. Je to nevratný zásah do historie a minulosti našich předků a obcí.

U cesty z Letin do Libákovic, na okraji lesa vlevo stojí od pradávna kříž. Nechal jej tam postavit kolem roku 1810 panský pasák Václav Staněk z Letin čp. 23 jako díkuvzdání. Z prvního manželství děti neměl a žena Anežka mu zemřela v roce 1806 na horkou nemoc (tyfus). Když se podruhé oženil, přál si, aby se mu narodil syn. Přání se mu splnilo 3. února roku 1809. Narodil se mu syn Jan, jak uvádí matrika narozených letinské fary. Asi v roce 1930 byl křížek někým poničen a v roce 1932 na pokyn tehdejšího letinského faráře Josefa Soldáta znovu opraven. Píše o tom zmíněný kněz ve Farním věstníku nep.vikariátu č. 4/1932.

V 60 letech minulého století byl křížek při úpravě silnice přesunut o několik metrů více do lesa. Asi o deset let později byl neznámými vandaly pískovcový podstavec poškozen a litinový křížek rozbit. Poničený křížek dosud opraven není a zřejmě asi nebude.

U zmíněné okresní cesty z Letin do Libákovic, v lese, v místě největšího stoupaní stával vlevo u silnice dřevěný sloup s obrazem sv. Jana Nepomuckého. Připomínal místo, kde byl v noci 8. dubna 1872 zabit 24letý Vavřinec Heřman z Libákovic z čp. 16, když se vracel z taneční zábavy v Letinech. Vrah nebyl nikdy vypátrán. Kde je nyní malý obrázek přibitý na jednom ze stromů, stávala původně dřevěná socha tohoto světce. Ta byla později z neznámých důvodů přenesena ke Kbelnici a umístěna poblíž stavení Tomáše Janoty. Nedlouho potom byla socha zcizena. Letinský kněz při kázání v kostele žádal o její vrácení na faru, nebo odevzdání do svatojánského muzea v Nepomuku. Nakonec se podařilo sochu najít ve srubu jednoho občana ve Kbelnici. Byla poškozena a neodborně opravena. Na pokyn duchovního správce farnosti byla předána do muzea v Nepomuku. Místo sochy Jana Nepomuckého byl na tomto místě postaven zmíněný dřevěný sloup s obrazem tohoto světce. Po odstranění zetlelého dřevěného sloupu, byl zasklený obraz zavěšen na nedalekém stromě. V současné době místo vraždy připomíná už jen nevalná kopie obrazu nepomuckého patrona opět přibitá na jednom ze stromů. Ještě nedávno byly v den vraždy u tohoto obrazu pokládány květiny.

Uprostřed letinského hřbitova stojí nevelký kamenný křížek. Byl pravděpodobně postaven v roce 1902, kdy byla provedena kolaudace a vysvěcení nové části hřbitova farářem Janem Hofmanem. Odkud byl křížek na novou část hřbitova přenesen, nevíme. Nejednalo se zřejmě o nový kříž, jinak

by byl jistě uveden v účtech za pořízení nového hřbitova a také by byla ve farní kronice o tom zmínka. Nelze vyloučit, že pochází z dolní části starého hřbitova, ale kde přesně stál, nevíme.

Bohuslav Šindelář

Křížky v roce 2013

„Bouzečkojc“ křížek

„Hrabětojc“ křížek

U „Samcojc“ křížku

„Přibáňojc“ křížek

„Bouzečkojc“ křížek – křížek s nápisem Pochválen buď Pán Ježíš Kristus nechali postavit předci z č. p. 42 jako poděkování, neboť na tomto místě stávala lípa, jež ochránila jejich stavení před úderem blesku

„Hrabětojc“ křížek – křížek nechal postavit rod Hrabětů z č. p. 9, křížek stojí u cesty z Libákovic na Renče

„Samcojc“ křížek – křížek opravil Josef Pašek z Choc. Újezda, křížek stojí u cesty z Libákovic na Plevňov

„Přibáňojc“ křížek – v současné době udržují křížek potomci z č. p. 12 rodina Brunátova a Urbanova, křížek stojí u cesty z Libákovic na Letiny

KAPLIČKA PANNY MARIE

Kaplička je umístěna pod pět metrů vysokou skálou, která byla součástí skalního útvaru Čertovo břemeno. Někdy v 2. pol. 19. století šel z trhu z Blovic sedlák pan Vojtěch Pašek (č.p. 28, také majitel hostince v Libákovicích) z Libákovic tímto lesem. Šel pravděpodobně pozdě v noci, a když přicházel k této skále, uviděl oslňující zář, ve které stála Panna Marie. Na tomto místě nechal pan Pašek postavit kapličku. O její záchranu se postaral v minulých letech pan Jaroslav Kokoška z Libákovic. Kaplička byla opravena v červenci 2003 na náklady Spolku pro záchranu historických památek na území Přešticka firmou Leoše Pelcra z Letin.

Kaplička byla vysvěcena p. Šťastným z Blovic v pátek 26. září 2003 v 15 hodin.

KAPLE NA NÁVSI

Na návsi stojí hodnotná pozdně barokní šestiboká kaple s obdélným závěrem a sochou sv. Jana Nepomuckého ve výklenku nad vstupem. Vedle kaple je na vysokém kamenném sloupku mezi stromy umístěn litinový kříž. Kaple i kříž jsou kulturní památkou. V roce 1967 byla provedena úprava návsi, staré lípy byly poraženy a bylo vysazeno nové stromořadí – javory a opravena kaplička.

rok 1963

rok 1970

(zleva – *Luboš Kasl, Václava Krajánková*
(roz. *Kaslová*), *Libor Šindelář*)

VOJÁCI V I. SVĚTOVÉ VÁLCE Z LIBÁKOVIC

Josef Kůs z Libákovíc čp. 46, narozen r. 1886, voják pěš. pl. 35, padl 24. června 1915 u Rozdwiány na Dněpru a tam pohřben.

Václav Polívka z Libákovíc čp. 10, narozen r. 1885, desátník pěš. pl. 7, padl 7. srpna 1915 v boji u Luberta a tam pohřben.

Jan Bouzek z Libákovíc čp. 14, narozen r. 1889, voják pěš. pl. 35, zemřel ve voj. nemocnici v Přemyšlu v Haliči 19. července 1916 a tam také pohřben.

Matěj Polívka z Libákovíc, čp. 40 se vrátil z ruského zajetí po zranění jako k boji neschopný.

Jan Šesták (1895-1917) padnul v Rusku.

Josef Hajžman z usedlosti č. p. 11 prodělal celou 1. světovou válku v Srbsku a Rusku, vrátil se až v roce 1919.

Václav Hraběta z č. p. 9 byl odveden k pl. 35, jež byl přeložen do Uher. Byl brzy propuštěn.

Josef Duchek narukoval 26. října 1914.

Jan Kreuzman se přihlásil do Libákovíc č. p. 42, narukoval 26. července 1914. Byl na frontě ruské a pak i italské. Byl raněn, po vyléčení se opět navrátil na frontu. Později onemocněl revmatismem, vrátil se domů na konci války.

Josef Beneš č. p. 27 byl odveden 8. února 1917 ve věku 18 let. Byl na ruské a italské frontě. Domů přijel 17. listopadu 1918.

Josef Trhlík č. p. 45 sloužil u pluku 35 Plzeň. Byl záhy raněn do nohy. Jako invalida byl propuštěn.

Vojtěch Trhlík č. p. 45 odveden k pluku 35 Plzeň. Raněn do ruky a propuštěn.

Jan Bezděk, syn bývalého majitele usedlosti č. p. 21, byl odveden asi jako 20 letý. Nastoupil k 7 pluku v Plzni. Byl zajat v Rusku, kde onemocněl a později zemřel.

Tomáš Pašek, učitel měšťanky v Přešticích, narukoval v roce 1915 na italskou frontu. Byl zajat ve Francii a domů se vrátil v hodnosti podporučíka.

RODÁCI

Kněží z Libákovice

Číslo popisné 26 v Libákovících může se honositi, že odtud vyšli dva kněží. A sice **Jan Hraběta**, narozený 24. ledna 1788, který byl vychovatelem u královského dvora v Sasku a později profesorem na gymnáziu v Drážďanech. Do výslužby se uchýlil ke svému synovi Janu Hrabětovi v Plzni, rovněž rodákovi z Libákovice čp. 26, u něhož zemřel a pochován je na hřbitově sv. Mikuláše v Plzni. Zanechal velkou cennou knihovnu, která je v úschově nynějšího majitele čp. 26 v Libákovících pana Jakuba Hraběty.

František Hraběta se narodil v Libákovících v čp. 26 dne 7. října 1840 a na kněze byl vysvěcen 2. srpna 1863. Zemřel jako farář v Pcherách u Slaného r. 1911 a pohřben je na hřbitově ve Směšné.

JUDr. Josef Baxa

Od narození prožil celé dětství a mládí v Libákovících. Do školy chodil v Řenčích, v Přešticích a v Plzni. Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. V roce 1984 se stal trestním soudcem okresního, později pak Krajského soudu v Plzni a na jaře 1990 se stal i jeho místopředsedou. V devadesátých letech minulého století se podílel na založení Právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni. Nepřetržitě zde vyučuje trestní právo. V roce 1998 se stal prvním náměstkem ministra spravedlnosti a byl jím až do roku 2002 – pracoval postupně pro Otakara Motejla, Jaroslava Bureše i Pavla Rychetského.

V lednu 2003 jej prezident republiky Václav Havel jmenoval prvním předsedou nově zřízeného a budovaného Nejvyššího správního soudu v Brně. V čele tohoto soudu je posledních 11 let ze své takřka třicetileté soudcovské dráhy. Od svých 24 let žije s rodinou v Plzni-Černicích. Do svého rodného kraje se pravidelně dodnes s láskou vrací za svými rodiči a krásnou krajinou.

VÝPISY ZE ZÁPISŮ OBECNÍHO ZASTUPITELSTVA OBCE LIBÁKOVICE Z LET 1893 – 1951 (doslovně opsáno)

16. červenec 1893

Zdali se má v obci zdejší zařídit hasičský sbor a kde vzít peníze na stříkačku usnesl se výbor většinou proti jednomu zavést v obci sbor hasičský a na zakoupení stříkačky dáti jednu třetinu lesního výkazu z roku 1894. Když by ještě nebylo dosti usnesl se výbor na doplatku v roce budoucím.

8. března 1894

Úvaha kde se postaví kůlna na stříkačku a cvičebna hasičská usnesl se obecní výbor jednohlasně opravit kůlnu v obecním domku a dáti k ní vrata by se mohla stříkačka uzavřít do kůlny té a cvičebna hasičská se postaví na obecním místě před Paškem.

8. března 1895

Usnesení obecního výboru o vydržování budovy školní v obci Libákovické se výbor jednohlasně usnesl, že si sami v obci jmenované školu, když nám slavnou c. k. okresní a veleslavnou zemskou školní radou a vysokým zemským výborem schválena bude vyřizovati budeme a na žádné vůkolní obci žádné příspěvky na vyřizování žádosti nebudeme, čím nejen úplně celé obecní zastupitelstvo, ale i všichni občané obce naší jeden souhlas činí.

7. srpna 1903

Na žádost Vojtěcha Paška usnesl se obecní výbor, že na proměny zdejší obce, jest dosti hostinec výčepu piva vydržování dovolených her a zábav. Ostatní jako výčep lihových a pálených nápojů, vyvařování pokrmů a přenocování pocestných uznává obecní výbor akcí zdejší za nepotřebné a zbytečné a k poměrům občanským škodlivé. Z ohledů těchto se žádosti Vojtěcha Paška se jednohlasně zamítají.

7. května 1905

Jeho Jasnosti nejvyššímu Maršálkovi knížeti Jiřímu z Lobkovic v Praze obecní výbor zvolil ve své slavnostní schůzy dnes konané Vaší Jasnosti čestným občanem. Spojené telegrafické výlohy ponese obec.

30. srpna 1905

Projednání o stavbě nového rybníka na drahách, usneseno jednohlasně pozvali Jana inženýra Volfa by vypracoval projekt nového rybníka vzhledem k melioraci a požádati zemědělskou radu o subvenci. Spojené výlohy s projektem ponese obec.

13. září 1908

Obecní výbor se usnesl, by stavba rybníka započata byla 1. listopadu t. r. Tomáš Jílek navrhl, by nádeníkům bylo placeno za 1. hod. 14 hal, od povozu 62 h. za hodinu a vystavění kamene 1m³ 1 K 20 hl.

3. února 1911

Na návrh Jos. Pechana usneseno jednohlasně osázeti nový rybník stromovím letos na jaře.

10. srpna 1911

Usneseno jednohlasně, že obec zdejší nepřeje si připojení ku poště v Řenčích, poněvadž jest s dopravou pošty Letinské všeobecná spokojenost a v tom smyslu učinili také prohlášení na okresní hejtmanství.

31. ledna 1914

Vzhledem k tomu, že obec zdejší nutně potřebuje znovuzřízení katastrální mapy a dle informace c. k. okres. hejtmanství v úř. listě ze dne 25/11/1913 č. 12 možno toho levně docílit v případech v téže zprávě naznačených, navrhuje starosta, aby obec zdejší této výhody příležitostně použila, čímž uspořila by si značné vydání, jež by jinak nutnost pořízení katastrální mapa vyžadovala.

5. května 1922

Elektrizace okresu

Ohledně elektrizace okresu bylo v jednání debatováno a nakonec prohlášeno jednomyslné vyjádření zamítavé z důvodu, že obec zastupitelstvo nevezme na sebe zodpovědnost povinností, jenž by tímto byla na poplatnictvo uvržena, neb jak poměry dokazují jest poplatnictvo beztak přetíženo povinnostmi a tím nastává obava, že by povinnosti té stěží dostati se mohlo.

1. listopad 1922

Návrh Jana Rajcharta ohledně obecní váhy. Návrh podaný p. Janem Rajchartem byl jednomyslně přijat, a sice by vyžádány byli ceníky na vozové čili mostní váhy od firem, by váha jako obecní majetek byla co možná nejdříve zjara zakoupena a postavena.

20. dubna 1923

Organizace zdravotní služby v okresu Přeštickém. Starosta obce podává správu, okr. správy politické ze dne 6. dubna 1923 ohledně organizace zdravotní služby v zastoup. okresu Přeštickém. Po krátké debatě usnesena jednomyslně setrvati na usnesení obec. zastupitelstva ze dne 12. 9. 1921, totiž by sídlo obvodního lékaře bylo přeloženo z Dol. Lukavice do Přeštic. Usnesení toto bylo jednomyslně schváleno.

6. února 1925

Ohledně lesa soudného navrženo p. Paškem Františkem a Brandem by za účelem tím vyslání byly tři členové obec. zastupitelstva do Prahy a potřebné informace k dalšímu postupu o věci té sobě pro obec vyžádaly. K tomuto účelu zvoleni p. Rajchart, Jan Kůs, p. Heřman Jos. Zvolení úředel ten na sebe převzaly. Výlohy spojené s vysláním tímto hradí se jmenovaným z obecní pokladny.

27. září 1925

Ohledně pronájmu obec. skály byla rozředena debata v níž poukázáno více členy jaké množství kamene ve skále té se nalézá, a tudíž není potřeba míti obavy zdaliž jistá část kamene ze skály té se odprodá a navrženo p. Vojt. Paškem by najímatele zaplatily za 1 m prostorný 2 Kč. Určitá část skály bude najímatelům vykázána by i domácí občané v čas potřeby mohly sobě kámen ze skály opatřiti, ovšem že domácí občané bezplatně. Návrh tento byl jednomislně přijat.

20. února 1926

Ohledně zavedení úplného klidu nedělního v obchodech a živnostech, obecní zastupitelstvo jednomislně zamítá a s to důvodů že ani v zemědělství nemůže býti udržována 8 hodinová doba pracovní, a jelikož zemědělství souvisí se živností, nemůže přistoupiti a schváliti 8 hodinovou dobu pracovní, ač si ani sami živnostníci nepřejí.

6. červenec 1927

Ohledně založení knihy pamětní (kronikářství) se jednomislně schvaluje neb jest to zákonné nařízení. Členy této kronikářské komise jsou jmenováni: řídící učitel p. K. Beran, zapisovatelem Rajchart Jan, Diviš Matěj a Pašek Vojtěch členy.

30. prosince 1928

Podepsání smluv a zadání elektrizace svazu záp. českým elektrárnám akc. spol. v Plzni.

16. února 1930

Projednání nového lesního hospodáře a pořádku v lese vůbec. K bodu tomuto navrženo by byl vzat zpět za lesního hospodáře p. Král lesmistr v Dolní Lukavici. K pořádku v lese navrženo by obec. úřad nechal vybubnovat a vyhláškou uveřejnil veškerý zákaz chození na chraští jakož i řezání souší apod. Na chraští do lesa jsou povoleny pouze dva dny v týdnu a to v úterý a v pátek, jiný den bude toto přísně pokutováno. Hajný jest zodpovědný sám pořádek tento přesně dodržovati. Zároveň jest hajný povinen každou sebe menší škodu v lese vyšetřit a obecnímu úřadu nahlásit.

10. dubna 1930

Žádost k pozemkovému úřadu na část lesa Hlubokou. Byla rozředena debata a usneseno bylo jednomyslně zplnomocniti a vyslati dva členy ob. zastupitelstva kteří dojedou do Plzně na poz. úřad kde vyžádají bližší informace a žádost tuto o tento les zašlou o výměře 200 ha v případě celý. Stanoveni k tomu členové jsou starosta Brand a Václav Chára.

17. srpna 1930

Obecní zastupitelstvo schvaluje zakoupení automobilové stříkačky ve prospěch sboru a také tuto obec zakoupí dle řádných informací.

21. prosince 1930

Ve valných návrzích ujednáno stran kočujících společností, kteří ve zdejší obci se zdržují by tito platili z místa pobytu, a to buď hrají-li v hospodě zaplatí za každé sehrátí do obecní pokladny 10 Kč. Přenocují-li na návsi, zaplatí rovněž 10 Kč za jednu noc z místa. Přenocují-li u rybníka na drahách zaplatí 5 Kč za jednu noc. Pouze na drahách za rybníkem mají toto místo obcí vykázané bezplatně.

1. února 1931

Proti jízdě autobusu nečiní nikdo námitek, neboť obce naše jest od města dosti vzdálena, takže doprava autobusu jest zde výhodná což schváleno.

28. prosinec 1931

Z došlých ofert na pronájem obec. rybníka, byli dvě a sice: Karel Česal úředník akc. pojišťovny v Přešticích podal nabídku ve výši 150 Kč a druhá nabídka jest od pana Jana Krause z Dolní Lukavice ve výši 100 Kč. Tedy zastupitelstvo uznalo nabídku vyšší a nájem zadán p. Kar. Česalovi s podmínkou, že musí nechat z rybníku pro potřebu brát vodu a také musí dovolit plavení dobytka.

Také koupání dětí neb lidí musí být nájemcem dovoleno bez jakýchkoli překážek. Tento pronájem se dává na šest let t. j. do 31/12 1937.

14. března 1933

Volba místní školní rady provedena lístky a zvoleni pánové: za členy Chára Václav 6 hl. Kalčík Matěj 6-ti hl. Rajchart Jan 3 hl. Pašek Vojt. 4 hl. Za náhradníky pánové, Andrdík Martin 6 hl a Hajžman Josef 4 hl.

26. února 1938

Projednáni dodávky udržovacích hmot na okr. silnici. K projednáni nabídky hmot na okr. silnice v místním katastru dá obec zdarma k dispozici okresu lom na kámen a to na Kožichu neb ve skalách.

18. května 1939

Obecní zastupitelstvo protestuje proti přeložení státního obvodního lékaře z Přeštic do Chlumčan z důvodu že zdejší obec jest vzdálena od Chlumčan nejméně 12 km kdežto do Přeštic je zdejší obec jen 8 km.

Volba kronikáře provedena jednohlasně zvolen Jan Rajchart mladší. Odměna za založení kroniky bude stanovena dle dohody s kronikářem.

23. červenec 1939

Elektrizace pro nové domky za rybníkem a Josefu Tolarovi čp. 38 se zavede na náklad obce tj. až na nástřešník. Úhradu na tento náklad který není v obecním rozpočtu v r. 1939 uhradí se z 50 % lesní těžby se kterou nebylo rovněž v tomto roce počítáno.

22. prosinec 1939

V jednáni o prohazování sněhu bylo jednohlasně ujednáno, že musí s každého čísla jíti prohazovat bezplatně tak dlouho, dokud toho bude zapotřebí. Majitelé potahu dají zdarma za prohrnovače. V případě že by některý neměl způsobití potah, bude prohazovati také.

Kdo by neuposlechl tohoto usnesení a neuposlechl cestáře při vyzvání prohazování sněhu pozbývá nárok na příděl s paseky. Kdo by snad nemohl sám osobně jíti prohazovat musí si za sebe zjednat a sám si ji zaplatit.

23. února 1940

Lesní plány na nové desetiletí se zadávají jednohlasně k vypracování panu Ing. Josefu Pavlesákovi z Dolní Lukavice za odměnu 38 K za 1 ha. Dále se mu dá k ruce jeden figurat a ob. hajný a staré plány k dispozici.

12. června 1940

Jednáni o úklidu návsi usneseno, nesmí nikdo na návěs ukládat žádné dříví žádné kamení ani stavět na návěs hospodářské stroje t. j. musí být vždy návěs úplně čistá. Zároveň močůvka neb nějaké splašky nesmí nikomu ze dvora vytékati na veřejné prostranství.

Kdo neposlechne tohoto usnesení, bude pokutován bez jakéhokoliv napomenutí pokutou od 20 K výše až do výše 100 K.

11. ledna 1946

V jednáni a v členění zdejší obce k újezdni měšťanské škole, která se zamýšlí vystavěti v Letinech se usnesl místní národní výbor v Libákovcích jednohlasně, že naši obec přistoupí na to, aby ze zdejší obce povinně docházeli do měšťanské školy v Letinech.

8. březen 1946

Volba volební komise Místní národní výbor jednohlasně určil 5 členů a 5 náhradníků volební komise a to pány: za stranu KSČ členové Jan Nosek zemědělec čp. 2, Josef Mašek zemědělec čp. 33. Náhradníci Josef Ježek kovář čp. 23 a Václav Krýsman zemědělec čp. 46. Za stranu Čsl. národně socialistickou členové Josef Šindelář zemědělec čp. 9 a Tomáš Kokoška zemědělec čp. 25. Náhradníci Josef Kreuzman zemědělec čp. 42 a Václav Šindelář zemědělec čp. 20. Za stranu Čsl. lidovou člen František Pašek výměnkář čp. 34, náhradník Václav Chára výměnkář čp. 13.

27. ledna 1947

V jednáni o zřízení telefonu ve zdejší obci usneseno jednohlasně, aby byl zřízen do zdejší obce telefon na který je pamatováno v mimořádném rozpočtu na rok 1947.

27. ledna 1948

V jednání o stanovení dní ve kterých bude dovoleno jezdit do obecního lesa usneseno jednohlasně, že dni ve kterých smí místní obyvatelé jezdit do lesa a chodit na chrástí jsou stanoveny každé úterý a pátek v týdnu v jiných dnech není dovoleno z lesa obecního nic odvážet ani odnášet pod pokutou 100,- Kč. Usnesení toho nastává platnost od 1. 1. 1949.

18. srpna 1950

Při jednání o zcelení pozemku v celém katastru obce, po vysvětlení předsedy MNV a připomínek členů bylo usneseno 10-ti hlasy, že v katastru zdejší obce budou rozorány meze, aby se tak usnadnil traťový osev a hlavně usnadnila práce občanů a použilo se více mechanizačních prostředků a zvýšila zemědělská výroba též.

Představitelé obce:

1893 – 97	Jan Kůs
1897 – 99	Václav Hajžman
1899 – 03	Václav Pašek
1903 – 07	Václav Hajžman
1907 – 10	Vojtěch Pašek
1910 – 19	Jan Rajchart
1919 – 28	Matěj Diviš
1928 – 31	Jan Brand
1931 – 33	Václav Chára (úř. náměstek)
1933 – 34	Jan Tolar
1934 – 37	František Pašek (úř. náměstek)
1937 – 53	František Polívka
1953 – 60	Václav Havlíček
1960 – 64	Václav Hraběta z Libákovic, V. Dětko z Vodokrt – tajemník, V. Cibulková z Řeneč - vedoucí
1964 – 76	Jan Svoboda z Libákovic, tajemnice Vlasta Cibulková z č. p. 36 (1968 – 1979)
1976 – 80	Václav Hraběta z Libákovic
1980 – 81	Josef Hajžman z Vodokrt, místopředseda Václav Hraběta z Libákovic, tajemník Josef Forejt z Řeneč
1981 – 85	František Regner č. p. 22, místopředseda Zdeněk Hrubý z Hájů, tajemník Josef Forejt
1985 – 90	Josef Forejt č. p. 8, místopředseda Zdeněk Hrubý z Hájů, tajemník Josef Kasl z Vodokrt č. p. 34
1990 – 06	Miloslav Blažek č. p. 37
2006	Miloslava Loudová z Vodokrt č. p. 64

Členové výboru a představenstva Libákovic v letech 1893 – 1951:

Matěj Rajchart, Vojtěch Diviš, Josef Hajžman, Matěj Hraběta, František Straka, Jakub Krýsman, Jan Hajžman, Martin Hraběta, Matěj Polívka, Václav Pašek, Mertaj Paliwkec, Václav Hajžman, Matěj Nosek, Jan Tolar, Tomáš Jílek, Jand Brand, Jan Macháček, Josef Kůs, Josef Nolč, Matěj Diviš, Václav Mašek, Josef Pechan, František Kasl, Josef Heřman, Václav Šindelář, Jan Frous, Jakub Hraběta, František Švík, Josef Pašek, František Pašek, Tomáš Kokoška, Jan Nosek, Prokop Levý, Jan Heřman, Václav Chára, František Polívka, Josef Beneš, Josef Mařík, Matěj Kalčík, Cyril Špelina, Josef Tolar, Vojtěch Trhlík, Josef Diviš, Václav Havlíček, Jaroslav Heřman, Václav Hraběta (č.p. 49), Václav Hraběta (č.p. 26), J. Rejman, Václav Lang

Kronikáři obce

Při psaní kroniky se vystřídali Josef Strejc z Plevňova (1946 – 1969), pan učitel Václav Fiala (1970 – 1980), Hana Gottfriedová (1981 – 1999) a Eva Šimková (od roku 2000). Od roku 1965 je kronika psána jako společná pro obce Řeneč, Libákovice a Plevňov.

HOSTINCE

Č. p. 24

Zájezdni hostinec vlastnil pan Mazanec. Od roku 1895 vlastnil hostinec Josef Hraběta (1860). V letech 1929 - 1933 syn Josef Hraběta (1899) zboural starý zájezdni hostinec č. p. 24 (zůstala jen obytná část č. p. 24 - výměnek, 2 pokoje, chodba, zásep) a postavil sál, výčep a kuchyň (jak je to dnes), které propojil se starou částí (obytnou). V roce 1959 bylo u sálu přistavěno jeviště s promítací kabinou - stavělo JZD Libákovice. Součástí stavby bylo propojení části prostoru budovy MNV č. p. 40. V roce 1967 byla zrealizována MNV přístavba přisálí k sálu v akci „Z“ - svépomocí s finančním příspěvím 25.090 Kčs. V roce 1970 byly z bývalé kovárny zřízeny dvě místnosti, jedna pro schůzovou činnost a jedna klubovna mládeže.

V roce 1989 (po revoluci) byl hostinec vrácen do vlastnictví Hrabětů. Do 31. 12. 1993 provozován soukromě, pak byl uzavřen. V roce 2001 budova sálu prodána do vlastnictví Obce Řeňče. Obec Řeňče zbudovala sociální zařízení a přestavěla knihovnu na výčep. Knihovna byla přesunuta do místnosti pro schůzovou činnost.

Č.p. 28

V tomto hostinci šenkoval Vojtěch Pašek z č. p. 28. U Pašků zavřeli hospodu tak kolem r. 1950. Starý hostinský a zemědělec Vojtěch Pašek vysázel na návsi proti jeho domu okrasné lípy v roce 1930, kde se na vsi dělala kanalizace - obec má velmi úhledný stav a na návsi živo.

KOVÁRNY V LIBÁKOVICÍCH

V Libákovících byly kovárny dvě. Původně tu byla jen kovárna obecní v č. p. 12, kde se podle matrik připomíná v roce 1767 František Švihla, až do roku 1774. V roce 1773 je uveden jako kovář rovněž Bartoloměj Hohler a roku 1778 Jakub Hajžman. Zda se tak rychle střídali, nebo byl jeden z nich kovářským pomocníkem, se již nedozvíme. Od roku 1892 se uvádí jako kovář Matěj Šindelář až do roku 1903. Po Šindelářovi v roce 1903 se stal kovářem Martin Andrlík a byl jím až do roku 1914, když odešel do války. Po návratu z války dala obec Andrlíkovi výpověď. Jaký byl důvod, nevíme. Andrlík si postavil novou kovárnu v č. p. 23 (vedle kovárny obecní) a tím byly v Libákovících kovárny dvě. Kolem roku 1930 se k Andrlíkům přiřel kovář Josef Ježek z Jarova a postupně živnost převzal. Ježek už nedělal jen běžné kovářské práce, ale měl již zastoupení u některých továren na výrobu zemědělských strojů a zajišťoval jejich prodej a opravy. Kovářskou živnost provozoval až do roku 1949, kdy mu komunistický režim činnost zakázal. Josef Ježek zemřel v roce 1976 a tím už jen sporadická práce v kovárně skončila. Obecní kovárna zanikla v 50. letech 20. století. Budova kovárny byla přestavěna k jinému účelu a připojena k hospodě.

Vzpomínky spojené s kovárnou

Václav Trhlík byl vyučen v oboru kovář - podkovář a také v něm podnikal. Od obce si pronajal nemovitost s č. p. 40, kde si zařídil byt a kovářskou dílnu. Byt byl od kovářské dílny oddělen průjezdem. Dnes je v této nemovitosti hospoda a knihovna. Také jsou odděleny chodbou, která

dříve byla průjezdem. V místě, kde je nyní knihovna byla kovářská dílna. Manželům Trhlíkovým se narodily 3 dcery Vlasta, Zdeňka a Marie.

Protože bylo v Libákovících hodně sedláků a potřebovali kovat koně, opravovat vozy a další zemědělské stroje zařídil si Václav Trhlík v Libákovících živnost. Sedláci byli rádi, že mají v obci kováře a podkováře. Už od samého počátku živnosti měl hodně práce, proto si vzal na výpomoc chasníka. Občas mu také pomáhal dvanáctiletý Jaroslav Pelcman, který žije v Plzni a shodou náhod se jeho vnučka přistěhovala do Libákovíc a bydlela v chalupě, kde se Václav Trhlík narodil.

Na Libákovice Jaroslav Pelcman vzpomíná: „*My jsme bydleli v Plzni a otec pracoval v modelárně ve Škodovce. Jednoho dne v březnu roku 1945 přiběhl domů s tím, že všichni musíme z rodinného domu i z Plzně pryč, jinak prý nás gestapo zatkne. Otec totiž ve Škodovce sabotoval výrobu zbraní pro německou armádu. Poprvé se mu podařilo změnit měřítko na výkresu odlitku pro největší německou ponorku, která se nakonec stejně ve Škodovce nestačila vyrobit. Za trest ho přeřadili do dílny, kde se vyráběli bedničky pro střelivo do německých kanónů ráže 88 milimetrů. Střelivo šlo do Holýšova. O svačině táta přepsal míry, podle kterých se bedničky vyráběly. Při kontrole mistr zjistil, že se do bedničky střelivo nevejde. Chyběli tři centimetry. Před zatčením tátu zachránil vrchní mistr, byl to Němec, který mu řekl dvě slova: Pelcman raus. Otec nemeškal ani vteřinu. Přiběhl domů a všechny nás vzal do Libákovíc do rodiny paní Šilhánkové, roz. Strakové, k mé babičce. Bylo to 27. března 1945. Zmizet také museli naši příbuzní, rodina Růžičkova. Také odešli do Libákovíc, kde jsme všichni vyčkali příchodu Američanů. V Libákovících jsem dělal kočího u Kadlů a pomáhal kovářovi panu Trhlíkovi. Táta chodil za místními sedláky, kteří mu dávali pšenici a on ji vozil do Plzně. V té době, kdy jsem tátovi pomáhal mě ani nenapadlo, jak jsme všichni v ohrožení. Stačilo jedno udání a gestapo nás zatklo. V Libákovících také vznikl plán na vyhození muničního vlaku za Starým Plzencem. Munci nám shodili z letadla u Řeneč, kde jsme na louce rozdělali tři ohně. Plán se povedl uskutečnit. Vzpomínám si i na úsměvnou historku. Jednou paní Červená vedla svini ke kanci, a když k tomu mělo dojít, tak mi dávala hlavu do podolku, abych to neviděl. Libákovice byly pro naši rodinu i příbuzné záchranou před gestapem. Musím poděkovat sedlákům z Libákovíc a panu Václavu Trhlíkovi za jejich odvahu. Hodně nám pomohli a přitom věděli, že jim při prozrazení hrozí zatčení a trest smrti.“*

ZEMĚDĚLSTVÍ

V roce 1869 – výměra 524 ha, 37 domů, 286 obyvatel. V roce 1949 vzniklo první JZD v Libákovících, které se po několika měsících rozpadlo. (podle zápisu Obchodního rejstříku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 28. 7. 1949.

Přípravný výbor: Josef Levý č. p. 16 - předseda, Václav Lang č. p. 36 - místopředseda, František Polívka č. p. 10, Jan Mašek č. p. 20, Josef Heřman č. p. 14, Blažena Heřmanová č. p. 41, Josef Krýsman č. p. 46 - všichni zemědělci, Božena Hrabětová č. p. 49 v domácnosti. Dne 4. 7. 1952 vymazují se členové přípravného výboru.

V roce 1951 bylo založeno JZD Libákovice – předseda Josef Levý - 20 členů. Dne 4. 7. 1952 se zapisují členové představenstva - Josef Levý č. p. 16 – předseda, Božena Hrabětová č. p. 49 – místopředseda, František Polívka č. p. 10, Jan Frous č. p. 6, Jaroslav Heřman č. p. 41.

Výpis z řenečské kroniky: „*V roce 1950 začaly vznikat malá zemědělská družstva a v r. 1957 udělali nábořem družstva ve všech obcích. V Libákovících byl předseda družstva J. Levý, v Řenečích Fr. Regner, v Plevňové Jos. Hrádek z č. 5. Po scelení bylo vedení v Řenečích, kde hlavní ekonom byl Jos. Hodan z Přeštic a Fr. Polívka z Libákovíc. Hlavní skladní a pomocná kancelářská síla Marie Hodanová z Plevňova a Jiř. Benešová z Lib. Jako první zootechnik Fr. Šetek z Přeštic, vedoucí rostlinné výroby Václav Pach ze Řeneč a Josef Heřman z Libákovíc jako mechanizátor“.*

JZD Libákovice bylo vyhlášeným chovatelem Přeštického **černostrakatého prasete** a zajistilo tímto chovem svým zaměstnancům vysoké odměny – kolem 30 Kč na pracovní jednotku, probíhaly zde aukce a plemenný materiál se dostával do dalších chovů. Bylo tomu tak i po sloučení s okolními družstvy, ale tak, jak šel vývoj, stoupal zájem o plemena s vyšším podílem masa. 17. 11. 1974 uvádí hlavní zootechnik Ing. Pašek, že klesá zájem o nákup chovných prasat černostrakatých přeštických a je zájem o chovy prasat belgických landrase.

Do roku 1958 bylo na obvodu Dolní Lukavice založeno 15 samostatně hospodařících družstev. V roce 1961 se z nich sloučením vytvořila 4 družstva:

ÚHLAVAN - Dolní Lukavice, Horní Lukavice, Snopoušovy, Lišice, Krasavce – předseda Václav Havránek

DUKLA – Netunice, Nebílovy, Předenice – předseda Václav Polívka.

STRÁŽ – Řenče, Libákovice, Plevňov s výměrou 772 ha a 137 stálými pracovníky, odměna 22 Kčs/PJ – předseda František Regner. V té době byly v Libákovících dva soukromě hospodařící zemědělci Jaroslav Nosek č. p. 2 a Jaroslav Kokoška čp. 25 – oba vstoupili do JZD v roce 1974.

MÍR – Vodokrty, Háje, Osek, Knihy – předseda Josef Česák.

V roce 1975 se sloučila dvě družstva Řenče a Vodokrty na **STRÁŽ MÍRU** o výměře 1739 ha, předseda František Regner.

V roce 1977 byla sloučena všechna družstva do **STRÁŽ MÍRU** se sídlem v Dolní Lukavici – výměra 4.460 ha, 888 členů, 521 stálých pracovníků, 102 stájí a 4 šlechtitelské chovy prasat – předseda František Regner.

16. 5. 1992 - 1. valná hromada k transformaci družstva – podklady pro výpočet transformačních podílů. V roce 1999 změna zemědělského družstva na **akciovou společnost LUKRENA** se sídlem v Dolní Lukavici – Ing. Zdenek Pašek – 800 akcionářů, 155 pracovníků, výměra 4.500 ha a 20 stájí.

V roce 2005 byl zcela ukončen chov prasat.

V současné době je živočišná výroba zaměřena na výrobu mléka a odchov býků do tržní váhy. Rostlinná výroba na orné půdě je zaměřena na obiloviny, řepku a ostatní plodiny. V sadech Nebílovy se na 48 ha pěstují švestky, jablka, třešně. Počet akcionářů je 830, stálých pracovníků 53, 4 stáje a obhospodařovaná výměra 3349 ha. Předseda představenstva – Ing. Pavel Netrval.

POJMENOVÁNÍ LIBÁKOVICKÉHO KATASTRU POLÍ

Cesta do Řeneč

vpravo – Pastervní areál

vlevo – U kamene, Pod Libákovici, Maškovo čihadla

Cesta do Letin

vpravo – Na obořici (Vobořice)

vlevo - Za školou, Na březinách

Cesta do Plevňova

vpravo U studnice, Vejslavky

vlevo – Za dráhy, Mladičí

Cesta na Na Kožich

vlevo Trnovatá

vpravo Horní škály

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ LIBÁKOVICE

Sbor dobrovolných hasičů v Libákovicích byl založen v roce 1893 a již od samotného založení pomáhal s hašením požárů nejen v Libákovicích, ale i okolních vesnicích, např.: v roce 1906 hašení požáru v Oseku s 5ti členy, v roce 1907 hašení požáru v Plevňově (stavení p. Hrádka a p. Kydlička), v roce 1913 hašení požárů v Letinech s 5ti členy a v Řenčích s 11ti členy, v roce 1928 ve Vodokrtech se 13ti členy. Sbor se každoročně účastnil 1 – 3 cvičení se stříkačkou, okrskových cvičení, župních sjezdů, zemských sjezdů, ale také při různých oslavách. Na cvičení,

sjezdy a oslavy byly z Libákovic vypravovány koňské povozy, které byly občany Libákovic poskytovány sboru bezplatně. V roce 1923 se členové sboru zúčastnili přivítání p. prezidenta v Klatovech. Celkem pravidelně byli pak zástupci libákovického sboru přítomni oslav Jana Husa (6. července). V neposlední řadě se sbor organizovaně účastnil pohřbů svých členů. V průběhu roku se pak konaly: výroční valná hromada (případně mimořádná valná hromada), 1 – 3 výborové schůze a schůze členské. Volby členů výboru a členů revizní komise se konaly každé 3 roky. Sbor pořádal každoročně hasičský ples, o jehož přípravy se staral jmenovaný tzv. „zábavní výbor“, který čítal 5 – 10 členů (v pozdějších letech byl výbor nahrazen pozicí kulturního referenta). Dále byla pořádána divadelní představení. Sbor se zúčastňoval také akcí na „zvelebování obce“. V březnu roku 1932 zakoupil sbor dobrovolných hasičů v Libákovicích koňskou požární motorovou 4 kolovou stříkačku.

V roce 1905 čítal sbor 20 členů (14 činných, 6 přispívajících). V roce 1910 měl 30 členů (20 činných, 10 přispívajících). V roce 1950 čítal sbor už členů rovných 50. Činnost sboru byla nejvíce omezena v letech 1914 – 1920.

Po ustanovení mladých požárníků 15. dubna 1976 se družstvo starších žáků zúčastnilo 1. okresní soutěže ve Starém Plzenci 22. května 1976, kde z 15 družstev získalo 10. místo. Věkový průměr týmu činil 10,6 roku.

Družstva se pravidelně zúčastňovala soutěží Plamen, přednášek, besed, brigád (bramborová, sběr železa a papíru), okrskových, okresních i krajských cvičení, různých zájezdů (hrady, zámky, zoo atd.). Dále mladí požárníci získávali odznaky zdatnosti I, II a odznaky odbornosti.

Po letech útlumu činnosti SDH (v letech 1994 – 1997), kdy sbor fungoval velice „úsporně“, avšak neustále odváděl příspěvky na okresní sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska (díky tomu sbor nezankl), přišel rok 1997. V tomto roce došlo ke znovuobnovení činnosti SDH na všech frontách, zejména pak účastí mužských i ženských družstev na soutěžích v požárním sportu. A tak byla činnost sboru v letech 1997 – 2010 založena především na soutěžích v požárním sportu (soutěži se pravidelně zúčastňovala 2 mužská a 1 ženské družstvo současně).

V roce 2003 oslavil libákovický sbor výročí 110 let od svého založení. V roce 2004 uspořádal sbor 1. ročník soutěže v požárním sportu doma v Libákovicích „O pohár starosty SDH“ (v mužské kategorii) a „Memoriál Heleny Hajšmanové“ (v ženské kategorii). Tímto byla založena tradice hasičských klání, která se konají pravidelně každý rok v Libákovicích na louce u hasičské zbrojnice. V roce 2008 oslavil sbor, v rámci 5. ročníku soutěže v požárním sportu v Libákovicích výročí, 115. let od svého založení.

V roce 2006 se družstvo mužů po krásném 2. místě v okresním kole soutěže v požárním sportu zúčastnilo také krajského kola v Domažlicích, kde se umístilo na velmi cenném 4. místě. V roce 2011 přestoupil SDH Libákovice z dolnolukavského okrsku do 12. okrsku letinského (důvodem bylo velmi omezené fungování dolnolukavského okrsku).

V současné době mají členové sboru platná všechna potřebná proškolení. Sbor tak disponuje členy s osvědčením velitele a velitele družstev jednotek PO kategorie 5, s osvědčením strojník, s osvědčením rozhodčí, s osvědčením vedoucího mládeže, dále členy proškolenými ze zdravotní a členy školenými v souladu s aktuálním programem Výcvikového roku. Obměnou prošla v těchto letech samozřejmě i technika sboru. Po prodeji automobilu GAZ a následném několikaletém dojíždění na soutěže a školení vlastními auty členů sboru, případně půjčeným hasičským vozidlem Avia, bylo v roce 2010 pořízeno OÚ Řeňče pro náš sbor vlastní hasičské vozidlo Avia. SDH Libákovice pořídil ke stávající hasičské stříkačce PS12 hasičskou stříkačku pro požární sport PS18 a před dvěma lety druhou hasičskou stříkačku PS12. Kromě těchto disponuje sbor zcela funkčním strojem PS08. Zároveň vlastníme koňskou stříkačku z roku 1932, která prošla renovací. Renovace hasičského vozidla SAXEN, které je parkováno v hasičské zbrojnici, je ještě před námi.

V současnosti čítá sbor dobrovolných hasičů v Libákovících 65 členů, z toho 57 mužů, 8 žen. Ve vsi se pak jedná již roky o prakticky jediný dobrovolný zájmový spolek, který, kromě Obecního úřadu Řeňče, pořádá i většinu kulturně – společenských akcí.

Složení výboru: Miroslav Kšír ml. – starosta, Václav Šindelář – jednatel, Martin Kasl – velitel, Petr Vaniš ml. – hospodář, Milan Šindelář – strojník, Petra Hrabětová, Rostislav Šesták.

ČESKÝ SVAZ MYSLIVCŮ

V roce 1952 se MS Letka rozšířila o členy z Libákovíc. Sloučením okolních mysliveckých sdružení obcí Vodokrty a Snopoušovy vzniklo MS „Hajsko“ v roce 1980. V současné době má společnost 38 členů a řídí ji 7 členný výbor s celkovou výměrou honitby 2383 ha.

Myslivost v českých zemích má slavné tradice a je právem řazena

k významným kulturním hodnotám národa. Hlavní činností je péče a ochrana zvěře, zlepšení kvality trofejové zvěře a rozumné hospodaření, aby pro další generace zůstaly optimální kmenové stavy. Mimo jiné se myslivci zúčastňují brigád pro obec a a.s. Lukrena Dolní Lukavice. Tradičně každoročně pořádají myslivecký ples.

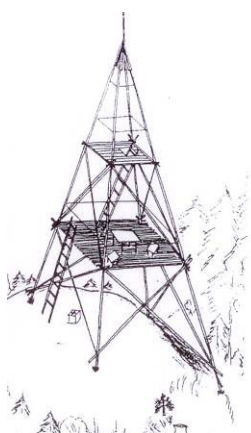
Výpis z protokolu sepsaného na schůzi LMS Letka dne 24. dubna 1952: „Sloučení honiteb – předseda Fr. Němec se táže zástupců z Libákovíc, aby se vyjádřili a jak na sloučení pohlížejí. Libákovičtí prohlašují, že o tom již uvažovali a že nezůstanou stranou jako poslední a že doufají, že ke sloučení dojde jest – li že podmínky budou přijatelné. Předseda prohlašuje, že podmínky jsou pro všechny stejné a předpisy o myslivosti platí pro všechny. Po dohodě obou stran bylo dohodnuto zastoupení ve společnosti podle výměry obce průměrně na každého člena 80 ha. Ostatní střelci jsou přijati jako stálí hosti. Tímto se uskutečnilo spojení obou honiteb a členové nové společnosti se usnesli, aby se mohla hubiti škodná, že vstup do revíru má každý sám, ale pouze na povolenku. Povolenky vydá hospodář, než se bude střílet užitková zvěř, ale po zahájení honů se povolenky odeberou, jelikož pak již není zapotřebí, aby hubil škodnou jednotlivce, ale podle potřeby se udělá na škodnou společný hon.“

KOŽICH – ROZHLEDNA

Vrch Kožich (581 m) a vedlejší vrch Hájek (585 m) jsou nejvyššími body nad Libákoviciemi. Za dobrého počasí je z Kožichu krásný rozhled do krajiny, to samozřejmě věděli i naši předci a první výškový bod s jakousi vyhlídkou tu zřídili už v roce 1865. Rozhlednu tehdy tvořily 4 sloupy 4 m vysoké příčně spojené dřevem. Uprostřed kužele byl hlavní bod s podstavcem pro prkno. Podstavec a prkno sloužilo pro měřičský přístroj.

První stavba rozhledny byla podle pamětníků postavena kolem roku 1920. Roku 1934 byla na Kožichu opět zřízena triangulační stanice postavená nákladem ministerstva financí. Byla vysoká 23 m a tvořily ji opět čtyři dřevěné sloupy postavené do čtverce. V prvním patře byl na plošině malý čtvercový stoleček a dvě sedačky z prkýnek. Vyhlídka byla postavena nad obrovským kamenem - skalkou. Kámen byl ze severní strany porostlý mechem a uprostřed balvanu byl zabudován žulový čtvercový kámen - důležitý bod pro zeměměřiče.

Po roce 1968 prostor nějaký čas užívali vojáci. Pod skálou, na které stála rozhledna, vykopali bunkr, vybudovali odpalovací rampy a natáhli maskovací síť. Časem zanikla i tato druhá vyhlídka, jen žulový kvádr - značka zeměměřičů - stále připomíná všem pamětníkům, kde dříve stávala. Nynější rozhledna byla postavena firmou Vodafone a otevřena v březnu roku 2008. Celková výška rozhledny činí 35 m. Vyhlídková věž je umístěna ve výšce 24 m a vede k ní 120 schodů. Za dobré viditelnosti je možné odtud vidět Šumavu, Brdy, Radyni, Zelenou horu u Nepomuka, Přešticko a také sousední obce.

Nová kovová rozhledna

*Na vršku tiše stojí, pyšně se rozhlíží do okolí,
z ochozu bude do daleka vidět, ostatní mohou jen tiše závidět.
Příroda je zde kouzelná – hurá! Opět tu stojí rozhledna.
Každé roční období svoje kouzlo má, bude zde vévodit jako stříbrná princezna.*

Marie Urbanová v roce 2008

KOŽICH - LOMY

Na pahorcích Kožichu se kdysi lámal kámen a doloval písek. Na pahorcích K Letinům, u Koše, k Střížovicům i na Brusí byl kámen zvaný břidlice, jímž zedníci při stavbě kamenných základů nebo zdí vyrovnávali mezery mezi velkými kameny. Na vrchu Kožichu se dobýval kámen tvrdý, pěkné kusy byly nechány do zdí, ten horší byl tloučen na štěrk, jehož se z tohoto pahorku navezlo velké množství na silnice.

ČERTOVO BŘEMENO

Asi 1,5 km východně od Libákovíc vystupuje z lesa bulžnicková skála Čertovo břemeno s kamenolomem a výhledem. Na temeni skály byla v roce 1947 objevena jáma, vyložená a přikrytá kameny, s bronzovými předměty uvnitř z rozhraní střední a mladší doby bronzové. Pod jižním svahem byly v roce 1964 odkryty slovanské hroby z 9. - 10. století.

NAUČNÁ STEZKA ČERTOVO BŘEMENO

V roce 2009 vznikla za finanční podpory Plzeňského kraje Naučná stezka Čertovo břemeno. Stezka je dlouhá asi 15 km a nachází se zde 7 zastavení s informačními tabulemi o životě v přírodě, historie a současnosti jednotlivých lokalit.

Stezka začíná na návsi v obci Letiny. Nejvýznamnější památkou obce Letiny je kostel sv. Prokopa ze 13. století. Z Letin stezka pokračuje po ukazatelích k Čertovu břemenu, poté k rybníkům Na Hluboké, kde dříve stávala vesnice. Od rybníků vede k vrchu Kožich s rozhlednou, pokračuje přes les Hájek ke kapli sv. Huberta a dále k bývalému lomu u Kbelnice a zpět do Letin, kde je poslední zastavení v lázních Letiny.

POVĚSTI

Pověst o strašidlech v Libákovcích

Za Libákovcemi směrem k Řenčům táhne se bohatý koberec lučin, z nichž potom níže vyvěrá tzv. Divoký potok. U vsi hned za zahradami byly ty louky velice bahnité a malí kluci na nich rádi „měchovali“. Měli radost, že se půda pod nimi houpá.

Podle pověsti se v těch místech prý probořil jakýsi voják i s koněm, který tudy jel a zabloudil, maje za úkol donésti depeši od císaře do sousedního Německa. Od těch dob měl zahynulý voják na těch lukách strašit.

O takovém strašidle vyprávěl děda Mišterů z Libákovíc toto:

Jednou se jakýsi muzikant vracel o půlnoci z Řeneč do Štíhlava. Chtěl si nadejít, a proto se pustil u Libákovíc přes louky. Ale náhodou zabloudil na močál a zde uslyšel zpívat táhlou pohřební píseň. Byl tím náramně překvapen a obešla ho nemalá hrůza.

Rozhlížel se vyjeveně kolem sebe a viděl, jak se k němu blíží pohřební průvod. Napřed nesou ministranti křížek, za nimi jdou družičky a za družičkami na konci průvodu jede kyrýsník. Všichni oblečení do bílých rubášů. Pak následuje vůz s rakví. Muzikant chtěl vykřiknout, ale hrdlo se mu sevřelo, že sotva dýchal. Průvod se přibližoval pořád víc a víc a již ministranti došli až k němu. Třesa se na celém těle, smekl čepici a vyrazil ze sebe: „Lehké odpočínutí dejž mu, ó Pane, a světlo věčné at' mu svítí!“

„Tvoje štěstí, muzikante, jinak bys kráčel s námi,“ ozvalo se z průvodu. Rázem dozněl zpěv a průvod zmizel tak rychle, jak se náhle objevil. Muzikant se ubíral domů celý zmámený a doma nebyl k utišení, jak byl zjevením na lukách přestrašen. Od té doby prý však nikdo nic podobného na oněch místech nespátřil.

Původní nekultivované lesy kolem Libákovíc neměly asi daleko k šumavským pralesům. Bývaly i domovem dravé zvěře, zejména vlků. Mezi Kbelnicí a Libákovcemi je pahorek, kde se říká „U vlčí jámy“. O tomto místě zase hovoří pověst, kterou zachoval v paměti děda Fojtů z Libákovíc.

Jindy se pozdě v noci vracel domů přes Libákovice další muzikant, kbelnický dudák. Tma byla, že by se mohla krájet. Hned u libákovických zahrad si nějak spletl cestu, dostal přes chmelnici do polí, kde stále bloudil jako v začarovaném kruhu. Najednou zaškobrtl a spadl po hlavě do nějaké jámy. Zajiskřilo se mu před očima, ale brzy přišel k sobě, když zjistil, že na něho zblízka hledí dva žhavé uhlíky očí, které rozhodně nebyly lidské. Uvědomil si, že spadl do vlčí pasti a nebyl čas se dlouho rozmýšlet. Smáčkł měch a spustil. Chycený vlk při muzice ustoupil trochu stranou. Hudba se mu zjevně nelíbila a vřeštivých zvuků dud se bál. Jakmile však dudy zmlkly, počal se k dudákovi přibližovat a sápat se na něho. A tak milý dudák spustil znovu a hrál a hrál. Štěstí, že rána nebylo daleko, jinak by se byl uhrál.

Když se rozbřeslo, vyšel starý Kokoška ze vsi, aby se podíval do polí. Zaslechl zvuk dud a celý udivený se vydal za tím hlasem, aby zjistil, co se děje. Čím blíže přicházel k pahorku, tím jasněji rozeznával, odkud muzika vychází. Nahlédl po očku do jámy a dole spatřil dudáka ve velmi nemilé společnosti. Rozběhl se do vesnice pro pomoc, co mu nohy stačily. Vrátil se s několika mužskými, kteří přinesenými klacky vlka ubili a dudáka vysvobodili.

Pověst o vzniku Čertova břemene

V místech, kde dnes stojí letinské lázně, žil prý v dávných dobách poustevník. Zde si v lesním tichu poblíž studánky zřídil poustevnu. Ale i v tomto skrytém koutku vypátrali poustevníka čerti a začali ho všelijak sužovat a pokoušet. Denně si vymýšleli nová čtveráctví, až si rozezlený poustevník umínil, že s nimi zúctuje.

Jednou večer jim pravil: „Chci stavět kapli, ale nikde tady není vhodný materiál. Potřebuji nalámat kámen, který by přetrval věky. Doleťte až tam, kde se sbíhají čtyři řeky, a odtud mi kámen doneste. Vykonaáte-li uložený úkol dříve, než kohouti zakokrhají, budu vaším služebníkem.“

Čerti se zaradovali a honem se vydali na cestu. Houfec jich letěl jako černý mrak k nynější Plzni, kde do Mže ústí řeka Radbuza s Úslavou a Úhlavou. Vyhlédli si vhodnou skálu, nadpřirozenou silou ji vyrvali ze země a vložili si ji na bedra. Zpátky se jim s těžkým nákladem tak snadno neletělo, ale to, jak se těšili, že jim propadne poustevníková duše, jim – obrazně řečeno – pohánělo křídla. Stalo se však něco nečekaného. Právě ve chvíli, kdy už se blížili k vrchu Kožichu, vypukl zvláštní náhodou v Libákovcích oheň. Krajinou se rozlila krvavá záplava. Vyburcovaný lid spěchal, aby pomohl svým bližním v těžké chvíli. I kohouti, dosud dřímající v korunách stromů, se probudili a začali hlučně kokrhát.

Čerti, kteří zahlédli rudou záplavu a zaslechlí kohoutí kokrhání, mysleli nejinak, než že se už probouzí den. Zaslepeni vztekem shodili obtížné břímě ze svých beder na zemi, až se daleko široko otrásla. Sami se pak propadli tam, kam patřili.

Od té doby měl poustevník pokoj a odstěhoval se později na Šumavu. Byl prý to poustevník Vintř, jenž r. 1041 měl převést německá vojska Jindřicha III. proti Břetislavovi před hraniční hvozď, jenž v té době byl ještě neschůdným pralesem.

Skála do lesa spadlá, se od těch dob nazývá „Čertovo břemeno“.

HLUBOKÁ

V blízkosti hájovny Hluboké se nachází dva malé rybníky. Vody většího z nich doposud chrání pozůstatky středověké tvrze. V tomto prostoru zřejmě stávala středověká vesnice nazývaná Hluboká. Písemných zmínek o ní je však poskrovnu.

V roce 1379 vlastnil jakýsi Volfart popluží a posedka v Hluboké. Možná že už existovala i vesnice, která například mohla být v majetku nepomuckého kláštera.

Další zmínka o lokalitě je až z roku 1609. V tomto roce jistí bratři Karel a Vilém Broumové z Miřetic prodali Anežce Řesanské ze Sedčic mimo jiné i pustou ves Hluboká. Později zřejmě až v 18. století, zde byl postaven dvůr, který vyhořel a zanikl. Na jeho místě dnes stojí hájovna. Zmínka o panském sídle ovšem ve zprávách chybí. Jeho terénní pozůstatek byl však na sklonku osmdesátých let 20. století nalezen. Přibližně 350 metrů východně od hájovny prochází lesní cesta z Únětic do Libákovic mezi dvěma rybníčky. Ve východním cípu toho většího, který leží od cesty napravo, se nachází zajímavé tvrziště.

Dnes se jedná o poloostrov obklopený vodou rybníka, která tvrz chránila. Dříve to však byl určitě ostrov, jeho propojení s pevninou je zřejmě novějšího data. Na centrální části ostrova je možné spatřit destrukci objektů tvrze, které zřejmě měly jen kamennou podezdívku, zbytek byl roubený. Keramické zlomky pocházející z tvrziště jsou datovány do druhé poloviny 15. století. Mnoho toho o této vodní tvrzi nevíme, její návštěva je však díky její romantické poloze na klidné vodní hladině obklopené lesem příjemným zážitkem.

LETINY

Historie kostela Letiny

Kostel sv. Prokopa stojí na mírném návrší nad bývalým vrchnostenským dvorem. Kostel v Letinech se připomíná již ve 13. století. Roku 1239 koupil opat kladubský Přeštice, ke kterým náleželo 10 far s kostely a mezi nimi je uveden i kostel sv. Prokopa v Letinech. Podle nedoložených informací nechali kostel vystavět na počátku 13. století vladykové, příbuzní pánů z Kozolup, mocného rodu Drslavců, sídlících v té době v Letinech. První záznamy o kostele jsou z roku 1346, kdy byly Letiny v majetku Prostějje a k tomuto roku se zde uvádí i farní kostel. Roku 1358 se na zdejší tvrzi připomíná Něpr, roku 1395 Ondřej a Markvart, roku 1402 Oldřich a Achma a v letech 1410 – 1417 Otík z Přeštic. K roku 1425 se na letinské tvrzi uvádí Oldřich z Letin. Nějaký čas drželi Letiny Letinští ze Snopoušova. Po zbytek 15. a v 16. století měnily Letiny často majitele. Zdejší fara zanikla po roce 1623, k opětovnému obnovení došlo roku 1766.

Kostel je původně gotická stavba ze 14. století, upravována v průběhu 17., 18. a 19. století, kdy svoji současnou podobu získala především loď. Kostel je jednolodní objekt s gotickým trojboce zakončeným presbyteriem, se sakristií na severní straně, s předsiňkou po jižní straně lodi a zvonicí nad západním průčelím. Presbyterium je sklenuto jedním polem křížové klenby se žebry vynášenými konzolami. Na severní straně kněžiště je sanktuárium a barokní portálek při vstupu do valeně zaklenuté sakristie z první poloviny 17. století.

Triumfální oblouk je hrotitý, loď je plocho stropá. Hlavní oltář je novogotický z roku 1887, další zařízení pochází z poloviny 18. století. V interiéru se uchovala raně barokní pískovcová křtitelnice z 1. poloviny 17. století a náhrobník z období kolem roku 1600. Kostel byl opravován r. 1719 a roku 1857. Největší zvon zasvěcený Panně Marii a svatému Prokopu, byl ulit v roce 1533 zvonařem Edigem z Plzně.

Lovecký zámek Lázně Letiny

Zámek nechal postavit kolem roku 1700 rytíř Břeněk nebo rytíř Rudolf Pikart z Grünthálu; ve vlastnictví rodu byly Letiny od poloviny 17. století. Roku 1766 ho nechali Morzinové přestavět na lázeňský dům. V té době byl součástí panství Dolní Lukavice. V letech 1794 – 1945 jej vlastnili Schönbornové. Po válce sloužil do 80. let 20. století jako doléčovací ústav plzeňské Škodovky a

později zde fungovala jídelna lázeňského domu Labe. V roce 1988 došlo při úpravách lázeňského komplexu ke zboření zámku.

Šlo o jednopatrovou budovu obdélníkového půdorysu se středním rizalitem, jenž byl zakončen tympanonem a erbem Schönbornů. Od roku 1901 nesla budova název *Staré lázně*. V roce 1770 došlo nedaleko zámku k výstavbě kaple sv. Vintíře, která stála nad studánkou s léčivou vodou. Dnešní kaple vznikla v roce 1856, roku 1896 byla rozšířena.

Lázně Letiny

O vzniku letinských lázní si generace předávají několik pověstí. Jedna přisuzuje vznik lázní neznámému ovčákovi stíženého revmatizmem, který nešťastnou náhodou zapadl do slatiny v lese za vsí. Když jej druhý den lidé našli a vyprostili, zjistil nemalou úlevu ve své nemoci. Tento poznatek přiměl údajně vrchnost, aby zde založila léčebné lázně. Druhá legenda hovoří rovněž o ovčákovi stíženém revmatizmem. Ten ale posílá svého syna do Hartmanic u Sušice, kde se již tehdy léčilo slatinou, aby zjistil možnost léčby. Syn se však po několika měsících vrací i s nevěstou a sděluje otci, že se může léčit doma, slatinou z nedalekého lesa.

Přesný počátek lázeňství v Letinech se stanovit nedá, ale rozhodně lázně neexistovaly před rokem 1700, kdy byl Karlem Janem Pikhartem postaven lovecký zámeček, který byl v r. 1766 přeměněn pro pohodlí hostů v první lázeňský dům. Nově zřízená lázeň je doložena v roce 1770 zápisem v pozemkové knize na chalupu za vsí v lese u sv. Vintíře, kterou si zde postavil Vít Feist. Poté se zde střídali různí nájemci, z nichž asi nejznámější byl Adolf Naxera z Přeštic. Koncem 19. století se správa lukavického panství rozhodla, poprvé v historii lázní, vzít provoz do vlastní režie. Lázně se staly známější veřejnosti a počali jezdit pacienti ze střední vrstvy, což vedlo k výraznému rozšíření lázní o další objekty. V roce 1879 byl postaven malý lázeňský dům, později známý jako „Staré lázně“, zvaný také jako „koupačky“, vybavený parním strojem. O další čtyři roky později přibyla vila Ervín a 1892 vila Zdeňka. V roce 1899 – 1900 byla postavena vila Anna a konečně v letech 1900 – 1901 nový lázeňský dům. Byl zlepšen restaurační a lázeňský provoz, postavena kolonáda a další úpravy lesoparku. V roce 1923 byly lázně v rámci pozemkové reformy prodány Matěji a Anně Jílkovým. dnem 1. dubna 1948, kdy byly komunistickým režimem lázně pojaty do pozemkové reformy, skončilo letinské lázeňství.

Na mnoho let poté se staly letinské lázně doléčovacím střediskem závodní nemocnice Škoda Plzeň. V této době začíná nová historie nejen lázní, ale i obce samotné. V roce 1993 uplatnila Marie Reslová spolu se svým synem Václavem restituční nárok na zabavený majetek, který jim byl z převážné části vrácen. Václav Resl prodal v roce 1993 lázně Společnosti MUDr. Mulače. Vlastníci se ještě několikrát vystřídali.

HISTORIE ČÍSEL POPISNÝCH

V roce 1771 byla zavedena v souvislosti s utvářením Tereziánského katastru popisná čísla, tehdy zvaná „čísla domu“. Prováděla to armáda s rychtářem tak, že obešli vesnici a číslovali po levé straně dolů a po druhé straně nahoru. Toto číslování platí dosud.

Č. p. 1 „U TESAŘŮ“

Současný dům postavil v roce 1910 Josef Hraběta (1880), syn Matěje Hraběty a Kateřiny roz. Loudové. Josef se oženil s Annou Kolenovou (1887) z Chlumčan a měli 5 dětí – Josefa, Václava, Jana, Marii a Anežku. Václav se oženil s Boženou Havlíčkovou a odstěhovali se do Vochozí, kde se narodil syn Václav (1932), později se přestěhovali zpět do Libákovic do č. p. 5. Dům zdědil syn Jan, který se oženil s Anežkou Šnejdovou z Partoltic a měli 3 děti – Zdeňku (1949), Marii (1944) a Václava (1940). Zdeňka se provdala za Františka Šilhánka z Předenic a odstěhovala se. Marie se provdala za Vojtěcha Teřla a odstěhovala se do Plzně. Václav se oženil s Jarmilou Tomrdlovou a odstěhovali se do Nebílov. V současné době je dům neobydlen. Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 4 osoby – majitel Matěj Hraběta (1845)

Č. p. 2 „U NOSKŮ“

V tomto domě žil Jan Nosek (1895) s manželkou Marií (1895) a měli 2 děti. Dcera Marie se provdala za Jaroslava Kostnara z Netunic. Syn Jaroslav (*1926 - †2010) se oženil s Drahomírou (1942), která se přistěhovala s dcerou Naděždou a zde se narodila dcera Jaroslava (1971). Naděžda se v roce 1978 provdala a odstěhovala do Nýřan, již zemřela. Dům je neobydlen. Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 7 osob – majitel Matěj Nosek (1859)

Č. p. 3 „U KADLŮ“

Současný dům postavil Matěj Rajchart v letech 1901-1902. Matěj se oženil s Barborou Hrabětovou z č. p. 26 a měli syna Jana (1875), který měl také syna Jana (1908). Jan Rajchart se oženil s Růženu Špelinovou (1918) a měli 4 děti - Karla (1942), Jaroslava (*1945 – †2002), Stanislava (1947) a Hanu (1952). Jaroslav se oženil s Jaroslavou Skalovou z Čizič a měl 2 děti – Martinu (1972) a Danielu (1978). Stanislav se oženil s Miroslavou Kurylukovou z Draškova a odstěhovali se do Přeštic - synové Stanislav (1973) a Petr (1974). Hana se provdala za Vladislava Bezděka z Hlohovčic a odstěhovala se do Stříbra, má 2 děti – Jana (1974) a Kristýnu (1978). Karel se oženil s Marií Nešvárovou (1945) z Dožic, kam se odstěhovali. Později se přistěhovali zpět s dcerou Lenkou

(1969) a synem Karlem (1971). Lenka se provdala za Radka Tyra a odstěhovala se do Štáhlav. Karel bydlí doma, oženil se s Monikou (1973) a mají 2 děti – Karla (1998) a Marii (2001).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 7 osob – majitel Matěj Rajchart (1836)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 5 osob

Č. p. 4 „U MAŘÍKŮ“

údaje z blovického archivu

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 4 osoby – majitel Václav Pašek (13. 2. 1841)

Sčítání lidu k 31. 12. 1910 – 7 osob – Václav Brabec (18. 9. 1866)

Jan Zeman (1835)

Anna Schlesingerová (1850)

Sčítání lidu k 31. 12. 1920 – 8 osob – majitel Josef Pašek (15. 1. 1876)

Narodil se zde Vojtěch Pašek z č. p. 28

Č. p. 4 „U SOCHORŮ“

Číslo bylo přiděleno po zbouraném domě „U Maříků“. Dům byl postaven v roce 1959 Janem a Marií Frousovými. V současnosti v domě bydlí jejich dcera Jana (1953) s manželem Josefem Egenvaldem (1948) z Netunic.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 5 „U JINDŘICHŮ“

Dcera Antonína a Josefíny Dražských Anastazie (*1906 – †1981) z Draškova se provdala za Arnošta Jindřicha (*1909 – †1947), který přišel do kraje jako lesní dělník likvidovat kalamitní polomy z Nezdic na Šumavě. Narodil se jim syn Josef (*1928 – †1988), dcera Marie (*1929 – †2008) a syn Václav (*1936 – †1998). V roce 1935 se do domku přistěhovali manželé Václav a Božena Hrabětovi se synem Václavem z Vochozí. V roce 1937 se jim zde narodil syn Jaroslav, v té době stavěli domek na drahách č. p. 49, kam se v roce 1939 přestěhovali. Josef Jindřich se oženil s Jarmilou Kaslovou z č. p. 21 a odstěhovali se tam. Marie se provdala za Václava Hrabětu z č. p. 49 a narodily se jim zde 3 děti – Ilona (1953), Jindřich (1955) a Pavla (1957). V roce 1958 koupili domek č. p. 32 u Netrvalů, kteří se odstěhovali do Černotína. Václav se oženil a odstěhoval do Plzně.

V roce 1981 se z Draškova přistěhovali Václav a Alena Hrabětovi s dcerou Alenou (1980) a zde se jim narodila dcera Lenka (1982). V roce 1983 se odstěhovali do č. p. 49 (domek po prarodičích Václava).

Dnes dům vlastní manželé Stočesovi, kteří ho využívají pro rekreaci již 30 let.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 4 osoby – majitel Tomáš Jílek (1854)

Č. p. 6 „U SOCHORŮ“

V roce 1753 žil v domku Václav Sochor. Jakub (1842) a Kateřina Krýsmanovi měli dceru Boženu, která se provdala za Jana Frouse (1883) z Oplota. Měli 4 děti - Josefa (Přeštice), Marii (Chocenský Újezd), Boženu (Řenče), Jana. Po ovdovění se oženil s Marií Bezděkovou z č. p. 21 a měli dceru Ludmilu, která se později provdala za pana Havránka z Dolní Lukavice. Jan Frous (1920) se oženil s Marií Čechtickou (1919) z Nové Vsi u Kbel, její syn Václav Bultas se oženil s Mašatovou z Újezda, narodila se jim dcera Jaroslava a odstěhovali se do Přeštic. V roce 1959 si manželé Jan a Marie Frousovi na zahradě postavili nový dům č. p. 4. Měli dceru Janu (1953), která se provdala za Josefa Egenvalda (1948) z Netunic. Nyní je dům neobydlen. Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 7 osob – majitel Jakub Krýsman (1842)

Č. p. 7 „U ŠPELINŮ“

Marie Příbáňová se provdala za Cyrila Špelinu z Oseka. Měli 3 děti – Josefa, Václava a Annu. Václav a Anna se s rodiči v roce 1946 odstěhovali do Velkého Malahova. V domě žil Josef Špelina (1922) s manželkou Annou (1924) ze Strážovic a třemi dětmi Petrem (1949), Milanem (1947) a Natašou (1951), které se zde narodily. V roce 1959 se odstěhovali do Plzně. Dnes je dům využíván k rekreaci rodinou Špelinových.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 5 osob – majitel Petr Příbáň (1860)

Č. p. 8 „U KŮSŮ“

Anna Tolarová se provdala za Jakuba Strejce z Plevňova č. p. 2, kam se odstěhovala. Dcera Anna (1872) se provdala za Josefa Hrabětu a přistěhovala se do Libákovic č. p. 24. Barbora Tolarová (*1856 – †1908) se provdala za Jana Kokošku (1852). Syn Josef Kokoška (1885) a manželka Marie byli bezdětní. Roku 1960 se z č. p. 27 přistěhovali manželé Bechníkovi, kterým se zde narodili synové Milouš a Luděk (1961), později se odstěhovali do Líní. Po smrti Kokoškových zdědil dům synovec Václav Netrval s manželkou Barborou (1915) a synem Václavem (1945) z Plzně a dojížděli sem. V roce 1987 koupilo dům zemědělské družstvo pro své zaměstnance, kteří ho spláceli od roku 1988 do roku 2002. Homolka Jiří (*1953 – †2009) s manželkou Janou (1957) se přistěhovali v roce 1988 z bytovky v Řenčích se 3 dětmi Jiřím (1975), Janou (1977) a Petrem (1979). Jiří se s družkou odstěhoval do Blovic (syn Jiří), Jana se provdala za pana Hozára a odstěhovala se do Ledců. V domě nyní žije matka a syn Petr s manželkou Alenou (1986), její dcerou Markétou a zde narozenou dcerou Alenou (2007).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 7 osob – majitel Jan (1852) a Barbora (1856) Kokoškovi

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 5 osob

Č. p. 9 „U HRABĚTŮ“

Jan Hraběta (1834) a Kateřina Kutková (1834) z Příchovic měli 4 děti. Václav (1861) zůstal v č. p. 9. Pro Josefa (1860) byla koupěna hospoda č. p. 24, Jakub se odstěhoval do Únětic a Jan se odstěhoval do Soběkur. V tomto domě žil Václav Hraběta (1861) s manželkou Majdalenou (1865), synem Václavem (1883) a dcerou Marií. Marie se provdala do Libákovic č. p. 11. Václav se oženil s Josefou Šindelářovou (1891) a měli dceru Marii (1916), která se provdala za Josefa Šindeláře (1916) z č. p. 20. Měli 2 děti. Dcera Marie (1940) se provdala a odstěhovala se do Klatov. Syn Josef (1942) se oženil s Marií Hajšmanovou (1945) ze Strážovic a mají 4 děti – Libora (1966), Irenu (1968), Josefa (1971) a Evu (1978), která se již narodila v č. p. 55. Postavili domek č. p. 55 a přestěhovali se tam. V tomto domě později bydlela dcera Irena se syny Lukášem (1987) a Janem (1989). V roce 2011 se přestěhovala do Přeštic. Dnes dům vlastní Libor Šindelář.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 7 osob – majitel Václav Hraběta (1861)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 1 osoba

Č. p. 10 „U ŠILHAVEJCH“

Pojmenování domu je dáno podle Jakuba Šilhavého. Vlastníkem dvora byl p. Diviš, který zbankrotoval, dům byl odkoupen Vojtěchem Polívkou z č. p. 13, který se oženil s Kateřinou Bezděkovou, a vychovali 4 děti – Václava (1884), Marii (1893), Vojtěcha (1895) a Františka (1901). V domě zůstal František Polívka (1901) s manželkou Marií (1901). Měli 2 děti - syna Stanislava a dceru Marii. Marie se v roce 1950 provdala za Jaroslava Petlana do Čížic. Stanislav se oženil se Zdeňkou Vladařovou z Dolců a měli 3 děti – Zdeňku (1953), Stanislavu (1958) a Miroslava (1960). Celá rodina se přestěhovala v roce 1974 do nově postaveného domu č. p. 53. Dům je neobydlen.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 5 osob – majitel Vojtěch Polívka (1856)

Č. p. 11 „U BOUZKŮ“

Pojmenování domu dle Jakuba Bouzka. Syn Jiřího (1824) a Marie (1829) Hajžmanových Jan (1849) se oženil s Barborou Šlajsovou a odstěhoval se do č. p. 42, narodil se mu syn Václav (1861), který měl syna Josefa (1888). Josef se oženil s Marií Hrabětovou č. p. 9 a narodily se jim děti – Václav (1928) a Marie (1922) Hajžmanovi. Marie se provdala za Jana Regnera z Dolní Lukavice. Václav zde žil sám, později odešel do pečovatelského domu v Mirošově. Do domu se přistěhovala v roce 1956 Jarmila roz. Kaslová (1929) z č. p. 21 s manželem Josefem Jindřichem (1928) z č. p. 5 a třemi dětmi. Zde se jim narodily dcery Jana a Marcela. V roce 1965 se

rodina odstěhovala do rodinného domu v Řenčích. Dnes dům vlastní manželé Lukáškoví a využívají ho pro rekreaci.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 9 osob – majitel Václav Hajžman (1861)

Č. p. 12 „U PŘIBÁŇŮ“

Dům byl postaven v letech 1870-1875. Na základě postupní listiny připsána usedlost č. 12 14.8. 1875 Václavu a Marii Nolčovým. Jejich syn Josef se oženil s Josefou Maškovou z Příchovic a měli dcery Marii a Magdalenu. Marie se provdala za Františka Paška (1886) z č. p. 28 a měli 3 děti – Marii, Václava a Františka. Jejich syn František Pašek (1918) s manželkou Marií z Reneč měli 2 dcery. Jitka (1950) se provdala za Jiřího Böhma a odstěhovala se do Draškova.

Marie (1943) se provdala za Emanuela Urbana (1939) z Točnicku a postavili si na zahradě nový dům, kam se přestěhovali se 2 dětmi – Emanuelem (1962) a Marií (1965). V domě č. p. 12 žije jejich dcera Marie, která se provdala za MUDr. Jaroslava Brunáta (1960) z Přeštic. Mají 2 děti – Jana (1993) a Michaelu (1995).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 6 osob – majitel Josef Nolč (1855)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osob

Č. p. 13 „U CHÁRŮ“

Matěj Polívka (1855) se oženil s Marií Kokoškovou z Vodokrt a narodily se jim 3 dcery a 1 syn. Kateřina se provdala k Tolarům č. p. 22, Anastázie si vzala Přibáně z Libákovíc č. p. 7. Syna Vojtěcha kopl kobyla a zemřel. Dcera Marie zůstala na chalupě. Na statek se přiženil Václav Chára z Hajan. V roce 1918 se jim narodil syn Jan a v roce 1919 Václav. Václav se oženil s Annou Úblovou do Reneč. V domě žili Jan Chára (*1918 – †1989) s manželkou Annou Zahradníkovou (*1922 – †1985) z Nové Vsi u Nepomuka. Měli 5 dětí (2 chlapci zemřeli jako batolata) – Jiřího (1947), Janu (1949) a Pavla (1956). Jiří se oženil s Evženií Královou a odstěhoval do Klatov. Pavel se oženil s Ludmilou Chytilovou a odstěhoval do Kyjova.

Jana žije v tomto domě s přítelem Stanislavem Šestákem, který se přistěhoval z Reneč v roce 1992 se syny Stanislavem (1979) a Rostislavem (1980). Stanislav se oženil s Růžnou Fremrovou ze Střížovic a bydlí v Řenčích. Rostislav se oženil s Janou Hoblovou z Letin, kam se odstěhoval.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 9 osob – majitel Matěj Polívka (1855)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 14 „U VILÍMŮ“

Na místě, kde stojí dnešní dům, stávala stará došková chalupa, která byla rozbourána a v roce 1942 byla postavena nová Annou Heřmanovou roz. Macháčkovou (1895), která se vdala v roce 1925 za Vojtěcha Heřmana ze Střížovic, a narodil se jim syn Josef. Josef Heřman (1925) se oženil s Marií

Berkovou (1926) z Kucín a měli 2 děti – Josefa (1947) a Marii (1951). Dcera Marie (1951) se provdala za Jana Heřmana z Radkovic a po narození dcery Jany (1970) a syna Ladislava (1974) se přestěhovali do nového rodinného domu v Řenčích č. p. 77.

Syn Josef se oženil s Marií Bradovou (1954) z Radkovic a mají 3 syny - Marek se oženil a odstěhoval do Kbelnice (synové Marek a Milan). Rostislav se oženil a odstěhoval do Malesic. Josef se oženil s Miladou Plachou a odstěhoval se do Letin (syn Jan).

V domě dnes žijí manželé Josef a Marie Heřmanovi a Božena Bradová (1930), matka Marie.
Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 7 osob – majitel Jan Macháček (1850)
Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 3 osoby

Č. p. 15 „U DUCHKŮ“

Dům byl rozbourán v roce 1949, číslo popisné přiděleno poslednímu rodinnému domku směrem na Plevňov z roku 1964.

Domek dříve stával mezi domem pana Levého a domem manželů Heřmanových.

Josef a Barbora Duchkovi prodali dne 24. 6. 1948 st. p. č. 13 s domem č. p. 15 a zahradou manželům Růženě a Josefu Levému za 3000 Kč.

Doslovný opis ze „Smlouvy tržové č. 306/48“

Kupitelé běrou na vědomí, že budovy jsou již určeny k rozbourání, a provedou rozbourání obytné budovy a stodůlky nejdéle do 30. června 1949, na svůj náklad a nebezpečí, bez účasti strany prodávající, a veškeré dříví, docílené z rozbouraných těchto budov, včetně dříví z vrat a plotu vydají kupitelé prodávatelům do uvedené doby 30. června 1949. Prodávatelé dříví toto odvezou si sami a svým nákladem pak neprodleně.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 5 osob – majitel Josef Hrubý (1847)

Sčítání lidu k 31. 12. 1910 – 5 osob

Sčítání lidu k 31. 12. 1920 – 5 osob – majitel Josef Havlíček (1889) z Vodokrt

Č. p. 15 „U KŠÍRŮ“

V roce 1964 si manželé Václav a Marie Kšírovi z č. p. 17 postavili domek a nastěhovali se sem se dvěma syny. Bylo jim přiděleno č. p. 15 po zbořeném domě „U DUCHKŮ“.

Syn Václav (1951) se odstěhoval do Plzně. Syn Miroslav (1956) se oženil s Marií Tremlovou (1960) z Nepomuka a mají dvě děti – Miroslava (1979) a Martinu (1981). Miroslav se odstěhoval do Březí a Martina se odstěhovala do Plzně.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 16 „U LEVEJCH“

Prokop Levý z Losiné s manželkou měli syna Josefa a dceru Zdeňku. Zdeňka se provdala do Újezda za Boříka. Josef Levý s manželkou Růženu měli 4 děti. Jaromír (1947) žije v tomto domě. Josef (1951) se oženil a odstěhoval do Benešova u Prahy, nyní opět žije v Libákovicích. Zdeňka se provdala a odstěhovala do Střížovic. Syn Ladislav se oženil a odstěhoval do Nezvěstic.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 4 osoby – majitel Josef Heřman (1852)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 17 „KONZUM“

Kdysi zde býval konzum. Žil zde Vojtěch Šlesinger (1870). Konzum vlastnila židovská rodina Klauberova, která byla odvezena za 2. sv. války do koncentračního tábora a nikdo se nevrátil. Po 2. sv. válce provozovala konzum paní Jenčovská.

Od roku 1951 zde bydleli Kšírovi, kterým se zde narodili synové Václav (1951) a Miroslav (1956). V roce 1964 se přestěhovali do č. p. 15. Poté vlastnilo dům Západočeské konzumní družstvo Plzeň. V roce 1991 ho odkoupili manželé Zahradníkoví, kteří v současné době provádějí rekonstrukci.

Prodavači – Klauber, Jenčovská, Hájková, Havlíčková, Loudová, Fornouzová, Tolarová, Sýkorová, Šnebergerová, Zahradníková, Bouřilová, Tušek, Brejchová, Babková, Machníková, Studničková, Michalová, Urbanová Dana, Přibáňová, Spurná, Šindelářová Olga

Provoz prodejny byl ukončen v roce 2007. Od té doby je zásobování zajišťováno pojízdnou prodejnou.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 4 osoby – majitel Matěj Schlesinger (1870)

Č. p. 18 „U KOZLŮ“

Před rokem 1691 vlastnil grund rod Kozlů. Poté se poprvé uvádí jako majitel Tomáš Diviš. Poslední Diviš (Josef) zemřel v roce 1968. Josef Diviš se oženil v roce 1930 s Anežkou Bočanovou ze Svárkova. Jejich dcera Marta Divišová (1936) se provdala v roce 1958 za Josefa Baxu (1930) z Otěšic. Mají 2 syny. Josef (1959) se oženil s Evou Duchoňovou a odstěhoval se do Plzně (dcera Barbora a syn Jan). Milan (1965) se oženil s Danou Matějkovou a odstěhoval se do Letin. Mají syna Milana a dceru Danielu. V domě žijí Josef a Marta Baxovi.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 7 osob – majitel Matěj Diviš (1873)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 19 „U NOVEJCH“

V roce 1958 koupili dům manželé Heřmanovi. Josef Heřman s manželkou Josefou (1914) měli 5 dětí – Slávu (1938), Josefa (1945), Jarmilu (1948), Václava (1951) a Jaroslava (1953), kteří se narodili v č. p. 37. Jarmila (1948) se provdala za Václava Altmana (1939) a zůstali v č. p. 19. Narodili se jim synové Václav a Petr, který tragicky zahynul v 21 letech. Jarmila a Václav Altmanovi se odstěhovali do Přeštic. V současnosti zde bydlí jejich syn Václav (1970) s přítelkyní Michaelou Hupačovou (1972), jejichmi dětmi Martinou (1991) a Tomášem (1996) a společným synem Štěpánem (2010). Narodil se zde Václavův syn Václav (2007), který se odstěhoval s matkou do Louňové.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 9 osob – majitel Jan Rajchart (1854)
Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 5 osob

Č. p. 20 „U MIŠTERŮ“

Manželé Anna (1916) a Václav Šindelářovi měli 3 děti. Ludmila (1945) se provdala za Regnera z Dnešic a odstěhovala se tam. Miroslav (1943) se oženil do Rokycan. Václav (1941) se oženil s Blankou Strejcovou (1944) ze Březí, zde se narodili Václav (1965), Miroslav (1966) a Helena (*1974 - †2003). Postavili si nový dům č. p. 57 a v roce 1980 se tam přestěhovali. Syn Miroslav se oženil s Miroslavou Egenwaldovou a přestěhovali se do č. p. 20 a narodily se jim zde děti Monika (1989) a Miroslav (1991).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 6 osob – majitel Matěj Šindelář (1839)
Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 21 „U TAFLŮ“

Původní majitelé byli Bezděkovi. Jejich syn si vzal Skálovou z Krasavec a měli syna Jana (padl v I. světové válce) a dceru Marii, která se provdala za Jana Frouse z č. p. 6 a měli dceru Ludmilu, později ovdověla. Ovdovělá Marie si vzala Františka Kasla ze Střížovic a měli dceru Annu. František Kasl později ovdověl a vzal si za ženu Alžbětu Kroupovou ze Střížovic. Spolu měli 4 děti – Františka (1908), Vojtěcha (1911), Josefa (1913-1984) a Václava (1915). František si oženil s Annou Kúsovou z č. p. 29. Vojtěch se oženil s Anežkou a odstěhoval se do Vlčic. Josef zůstal svobodný. Václav žil v Lounech a po odchodu do důchodu se vrátil zpět do Libákovic. Manželka Františka Alžběta zemřela v roce 1918.

František se poté oženil s Barborou Hajzmanovou z č. p. 42. Měli 3 dcery Jaroslavu (1927), Jarmilu (1929) a Anežku (1932). Jaroslava se provdala za Františka Herejka do Chválenic. Jarmila se

provádala za Josefa Jindřicha z č. p. 5. Anežka se provádala za Jana Havlíčka z Netunic. V domě zůstala bydlet Jarmila s manželem a narodili se jim syn Jindřich (1951) a dcery Jarmila (1953) a Naděžda (1954). V roce 1954 se přestěhovali do č. 11. V současné době vlastní dům Jaroslava Herejková z Chválenic. Dům je neobydlen.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 5 osob – majitelé Marie Bezděková (1869) a tchán Bezděk (1836)

Č. p. 22 „U FOLTŮ“

Jan Tolar (1879) se oženil s Kateřinou Polívkovou z Libákovíc č. p. 13. Měli 3 děti - Marii (*1915 – †1989), Annu (*1910 – †1997) a Josefa (*1912 – †1988). Josef se oženil s Marií Hajžmanovou (1915) z Oseka č. p. 5 a měli 2 děti. Syn Jan (1940) se oženil s Milenou Božkovou z Lišic a odstěhoval do Plzně. Mají dceru Dášu a syna Jiřího. Dcera Milena (1950) se provádala za Zdeňka Holuba ze Seče. Po narození dcery Petry (1970) se odstěhovali do Plzně.

Dům koupilo v roce 1989 zemědělské družstvo pro své zaměstnance, kteří ho spláceli. Byli to manželé Arnošt (1955) a Jaroslava (1961) Studených, kteří se přistěhovali z č. p. 48 s dětmi Jaroslavou (1979) a Bohumilem (1983).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 5 osob – majitel Jan Tolar (1846)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 23 „U JEŽKŮ“

Martin Andrlík (1878) z Lužan se oženil s Marií Polívkovou (1881) a měli dceru Annu (1906). Anna (1906) se provádala za Josefa Ježka (1901) z Jarova a měli dcery Milušku (1928) a Věru. Miluška se provádala za pana Zahradníka a odstěhovala se do Plzně. Měli syny Bohumila a Václava. Bohumil (1949) se oženil se Zdeňkou Polívkovou (1953) z č. p. 10 a postavili si na dvoře nový dům č. p. 35. Věra se provádala za Šilinga z Dolců a odstěhovali se do Karlových Varů, měli 1 dceru, u které nyní žije v Kanadě.

Dům je neobydlen.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 4 osoby – majitel Matěj Polívka (1845)

Č. p. 24 „U ŠENKÝŘŮ“

Asi v roce 1895 koupili rodiče jednomu ze 4 bratrů z č. p. 9 Josefu Hrabětovi zájezdní hostinec č. p. 24 v Libákovících od hostinského Josefa Mazance. Josef se oženil s Annou Strejcovou z Plevňova a měli 5 dětí – Josefa, Magdalenu, Marii, Annu a Václava. Magdalena si vzala Jana Kokošku a odstěhovali se do č. p. 44. Marie si vzala pana Levoru a odstěhovali se do Chlumčan. Anna se vdala za Františka Hurta a do roku 1940 bydleli v č. p. 24 a pak si postavili nový dům č. p. 50. Václav se oženil s Annou Valentovou

z Draškova a odstěhovali se do Svinné u Stříbra. Kolem roku 1928 získal č. p. 24 s hostincem do vlastnictví Josef Hraběta. Josef se oženil s Boženou Kosnarovou (1908) ze Střížovic a měli dceru Jaroslavu (nedožila se jednoho roku) a syna Josefa. Po smrti Boženy se Josef oženil s Marií Kalivodovou z Krahulic. Syn Josef (1931) se oženil s Annou Hrádkovou (1935) z Vodokrt a měli 2 děti – dceru Irenu (1962) a syna Miroslava (1966). Miroslav se oženil se Zdeňkou Bláhovou, odstěhoval se do Merklína a má dvě děti – Tomáše a Ivetu. V roce 1972 byla obytná část č. p. 24 zbourána a na stejných základech byl postaven nový rodinný dům. Dnes bydlí v domě Josef Hraběta s dcerou Irenou.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 6 osob – majitel Josef Hraběta (1866)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 25 „U PAVLÍČKŮ“

Dům byl postaven kolem roku 1900. Kokoška Jaroslav (1923) se oženil s Annou Zavadilovou (1925) ze Lhotky a měli syna Jaroslava (1951). Jaroslav se oženil s Annou Kydlíčkovou z Draškova a měli 2 syny Jaroslava (1974) a Radka (1975). V roce 1985 se odstěhoval Jaroslav s rodinou do Přeštic. Syn Jaroslav se vrátil a oženil se s Miroslavou Krečovou (1978). Mají syna Jaroslava (1998) a dceru Miroslavu (2000). V roce 2013 se rodina přestěhovala do č. p. 62. Rodovou tradicí je jméno Jaroslav s datem narození v dubnu. V současné době žije v domě Anna Kokošková.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 6 osob – majitelé Josef Hajžman (1855) a tchyně Jílková (1836)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 1 osoba

Č. p. 26 „U VÁCHŮ“

Ve staré roubence se narodil v roce 1796 prapředek Jan Hraběta. Byl rektorem Obergymnasia, později dvorním kaplanem v Drážďanech, také vedoucím vlasteneckého spolku v Drážďanech, vychovatelem Sazkého krále. Zemřel na odpočinku v Plzni v roce 1859. Zanechal po sobě mnoho českých knih.

V roce 1867 zde bydlel Václav Hraběta s manželkou Marií roz. Polívkovou a měli 9 dětí – Jakuba, Jana, Matěje, Petra, Vojtěcha, Václava, Františka, Marii a Anežku. Jakub s manželkou Anežkou převzali hospodářství a měli 3 děti – Annu, Marii a Václava. V roce 1924 si postavili domek. Anna se provdala za Václava Šindeláře z č. p. 20, kde spolu žili. Marie se provdala za pana Hrubého ze Střížovic a odstěhovala se tam. Václav Hraběta (1919) se oženil s Annou Bokrovou (1924) z Řeneč č. p. 2 a měli 3 dcery – Annu (1943), Martu (1947) a Libuši (1948).

Anna Hrabětová se provdala za Václava Kasla z č. p. 29 a odstěhovala se tam. Libuše se provdala za Jaroslava Kesla a žije v Nebílovech. Marta se provdala za Stanislava Zajíčka (1947) z Nebílov a mají 2 děti. Dcera Martina (1971) se provdala za

Dušana Huberta z Chocenic a mají 2 syny – Dušana a Martina. Syn Stanislav má tři dcery Simonu, Kláru a Veroniku (2010).

Stanislav žije v domě společně s rodiči, manželkou Markétou, její dcerou Barborou a společnou dcerou Veronikou.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 6 osob – majitelka Marie Hrabětová (1850)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 3 osoby

Č. p. 27 „U KOLENŮ“

Marie Benešová (1904) měla 3 děti. Jiřina (1931) se provdala za Václava Dražského a odstěhovala se do Reneč. Marie (1934) se provdala za Milouše Bechníka z Dolců a odstěhovala se do č. p. 8. Václav (1932) se oženil s Jiřinou (1940) a měli dceru Janu (1962), která se provdala za Josefa Kalčíka z Radkovic. Mají 2 děti – Josefa (1984) a Janu (1986). Jana se provdala za Lukáše Krýsla ze Svárkova a odstěhovala se do Plzně. Dnes v domě žije Jiřina Benešová s dcerou Janou a vnukem Josefem.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 8 osob – majitel Martin Beneš (1867)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 28 „U SAMCŮ“

Václav Pašek (1846) měl syny Vojtěcha a Františka. František (1886) se oženil s Marií Nolčovou a odstěhoval se do č. p. 12. Vojtěch (*1875 - †1950) se oženil s Kateřinou Bradovou z Kucín a narodily se jim 4 děti. František (1908), Anežka, Josef (1912) a Marie.

Anežka se provdala a odstěhovala se do Slavošovic. Josef se oženil se Zdenkou Hrádkovou z Plevňova č. p. 12 a odstěhoval se tam (syn Zdeněk). Marie se provdala za pana Bařka a odstěhovala se. František (*1908 - †1978) se oženil s Annou Frouzovou (1920) ze Žerovic, narodily se jim zde 4 děti - František (1942), Zdeněk (1943), Josef (1945) a Jiřina (1948).

Zdeněk se oženil s Miloslavou Regnerovou (1949) a odstěhovali se do Řeneč č.p. 22 (dcera Miroslava a syn Zdeněk). Jiřina se provdala za Josefa Bradu z Kucín (děti - Jiří, Radek, Dana). Josef se oženil s Jaroslavou Heřmanovou a odstěhovali se do Chocenickeho Újezda (děti – Jaroslava, Ivana, Jana, Eva a Pavla).

František (*1942 - †1995) se oženil s Jaroslavou Čížkovou ze Kbelnice č. p. 26 a měli 2 děti – Hanu (1976) a Františka (1977). Po smrti otce žili děti u babičky Barbory Čížkové ve Kbelnici č. p. 26. Hana se provdala a odstěhovala do Chválenic.

Do roku 1950 zde byl provozován hostinec.

V současnosti zde žije syn František (1977).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – majitelé Václav Pašek (1846) a tchýně Kůsová (1826)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 1 osoba

Č. p. 29 „U STRNADŮ“

František Kůs se oženil s Marií Hrubou z Krasavec a měli 2 dcery – Marii a Annu. Marie se provdala za Václava Nováka z Netunic (dětí – Milouš a Dana). Anna (1914) se provdala za Františka Kasla (1908) z č. p. 21 a měli dceru Danu (1937) a syny Václava (1939) a Vladislava (1946). Dana se provdala za pana Fajfrlíka z Plzně. Vladislav se oženil s Věrou Jandošovou a odstěhoval se do Letin. Václav se oženil s Annou Hrabětovou (1943) z č. p. 26. Měli 2 děti – Luboše (1964) a Václavu (1967). V roce 1972 se rodina přestěhovala se do č. p. 56.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 8 osob – majitel Matěj Kůs (1852)

Č. p. 30 „U ŠESTÁKŮ“

Jan Šesták (1830) se oženil s Marií Špelinovou (1832) a začali stavět na Drahách – původní stavení bylo postaveno kolem roku 1860. Měli dvě děti – Annu a Josefa. Dcera Anna se provdala za Josefa Hrádka z Plevňova č. p. 5 a odstěhovala se do Plevňova. Syn Josef (*1864 - †1933) se oženil s Filomenou Kučerovou (*1872 - †1938) z Únětic a měli syna Jana (1895), který padl během I. světové války a dceru Marii (1906). Marie se provdala v roce 1929 za Josefa Červeného (1898) z Chlumu a narodila se jim dcera Anna (1930), která se provdala v roce 1953 za Josefa Bradu (1920) z Kucín. V roce 1960 začali manželé Bradovi stavět nový dům. V roce 1962 se jim narodila dcera Alena, která se provdala v roce 1982 za Petra Vaniše (1958) z Draškova. Mají dvě děti – syna Petra (1983) a dceru Ivetu (1986). V letech 1987 – 1989 provedli manželé Vanišovi přestavbu podkroví na novou bytovou jednotku. Syn Petr se v roce 2011 odstěhoval do Draškova, do domu po prarodičích.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 4 osoby – majitel Josef Šesták (15. 3. 1864)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 5 osob

Č. p. 31 „U BRANTŮ“

Jan Brand (1852) měl 5 dětí. Marie Brandová (1896) se vdala za Fořta ze Štíhlova. Po roce ovdověla a znovu se provdala za Františka Brandu ze Skašova. Kateřina (1900) se provdala do Řeneč za Václava Lišku, vdovce se 2 dětmi. Jan se oženil s Terezií Bouřilovou, vdovou s dcerou. Dva bratři odešli do Ameriky. Dcera Marie a Františka Brandových Anna (1919) se provdala za Tomáše Hobla z Chocenickeho Újezda. Měli 2 děti – dceru Martu (1944) a syna Milana (1947). Dcera Marta se provdala za Františka Šetka a odstěhovala se do Přeštic. Syn Milan se oženil s Libuší z Karlových Varů a odstěhoval se do Žinkov (dcery Andrea a Linda).

Dnes v domě žije Andrea Hoblová s přítelem Jaroslavem Kohoutem ze Skašova a dcerami Josefínou a Julií (obě 2010).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 5 osob – majitel Jan Brand (7. 3. 1852)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 3 osoby

**Č. p. 32 – hájovna – rozbouráno – údaj ze sčítání lidu k 31. 12. 1900
toto číslo bylo později přiděleno „U NETRVALŮ“**

Jan Netrval a manželka Marie roz. Stuchlová přišli do pastoušky, později si postavili na drahách za rybníkem. Narodily se jim děti - Josef, František, Jan, Anastázie, Barbora, Růžena a Marie.

Syn Josef se oženil s Annou Maškovou z č. p. 33 a odstěhoval se do Měčina. Syn František zůstal zde a oženil se s Karolínou Sedlákovou, narodily se jim 3 dcery. Zdeňka se provdala za Frouse a odstěhovala se do Dnešic. Jarmila se provdala za Křivana a odstěhovali se do Chlumčan. Anna se provdala za Regnera a odstěhovala se do Dnešic. Po válce se rodina odstěhovala do Černotína, kde dožili i rodiče. Později zde bydlela rodina Macíkova s dětmi, která se odstěhovala do Reneč.

V roce 1958 koupili domek Václav a Marie Hrabětovi, kteří se přistěhovali z č. p. 5 od Jindřichů se 3 dětmi – Ilonou (1953), Jindřichem (1955) a Pavlou (1957), zde se jim narodil syn Václav (1959). Ilona se vdala za Jaroslava Beránka a po narození syna Jaroslava se odstěhovala do Chválenic, nyní žije v Nepomuku. Jindřich se oženil s Miroslavou Škrábkovou a odstěhovali se do č. p. 50. Pavla se provdala za Vojtěcha Tolara a odstěhovala se do Spáleného Poříčí (syn Robin). Václav se oženil s Alenou Lohrovou z Blovic a odstěhoval se v roce 1979 do Draškova, kde se narodila dcera Alena. Dům zdědil syn Ilony Jaroslav Beránek (1972), který bydlí v Měcholupech. V současné době zde žije v pronájmu Václav Hraběta (1991) s přítelkyní.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 1 osoba

Č. p. 33 „U MOČÍTKŮ“

Na základě uvedení pamětníků, bydlel v domě Václav Mašek s manželkou Marií Rádlovou z Oseka. Manželé měli 7 dětí – Kateřinu, Marii, Václava, Jana, Bohuslava, Josefa a Annu.

Původní dům byl postaven z roubených trámů s podlahou z udusané hlíny, došková střecha se později nahradila eternitem. V roce 1933 byla vystavěna stodola a chlév. K původní roubence byly přistavěny dvě obytné místnosti s verandou.

Dcera Anna Mašková se provdala za Josefa Netrvala z č. p. 32. Po svatbě bydleli v nájmu v domě č. p. 51, kde se jim narodily děti – Josef (1942) a Miroslav (1946). Roku 1948 se rodina odstěhovala do Měčina. Po smrti Václava Maška zde bydlela v nájmu rodina Janouškových a narodila se jim dcera Květa (1958). Poté se rodina odstěhovala do Letin.

Roku 1963 se přistěhoval starší syn Josef Netrval (1942) s manželkou Miloslavou roz. Vránkovou z Újezda.

V roce 1966 odkoupili manželé Netrvalovi dům od Josefa Maška. V domě se jim narodily děti – Miloslava (1966), Pavel (1969) a Jiří (1976). Miloslava se provdala za Iva Šmolíka a mají dvě děti – Radka (1986) a Ivanu (1992). Pavel se oženil s Taťánou Petrášovou z Letin. Mají dceru Lenku (1997) a Lucii (2005). Odstěhovali se do Letin. Dnes v domě žije rodina Netrvalova a Šmolíkova.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 3 osoby – majitel Václav Mašek (1870)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 7 osob

Č. p. 34 „U PAŠKŮ“

V domě žila paní Barbora (1894). Po ovdovění se provdala za vdovce Františka Paška z č. p. 12, neměli děti, pole odkázali církvi. Později sem jezdili na letní byt Bendovi z Plzně. V roce 1975 koupil dům Jan Havlíček (1920) s manželkou Martou (1924). V roce 1999 koupil dům Otakar Cholinský (1940) s manželkou Hanou (1945).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 3 osoby – majitel Jan Pašek (1849)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 35 „U PULCŮ“

Matěj Kalčík se oženil s Marií a narodila se jim dcera Helena (1925) – po válce se odstěhovali do Černotína. Později zde bydlela Schlesingerová z chudobince. V roce 1947 prodali dům Josefu a Marii Tolarovým z č. p. 38 ti dům později zbourali a číslo 35 bylo přiděleno nově postavenému domu u Ježků.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 6 osob – majitel Matěj Kalčík (14. 4. 1855)

Č. p. 35 „U ZAHRADNÍKŮ“

Dům dostal přiděleno číslo po zbouraném domu č. p. 35 „U PULCŮ“. Nový dům postavili manželé Bohumil a Zdeňka Zahradníkoví v letech 1978 – 1981, kteří se nastěhovali se dvěma syny z č. p. 53. Miloš (1976) se oženil s Alenou Hrabětovou (1980) z č. p. 49 a odstěhovali se do Spáleného Poříčí. Luděk (1984) se oženil s Kateřinou Kybicovou a odstěhoval se do Letin.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 36 „U TOMŠŮ“

Jakub Strejc (1856) z Plevňova č. p. 2 se roku 1883 přiřazen do rodiny Houdkových. Dcera Marie (*1884 - †1961) se provdala za Jana Kroupu (*1880 - †1956) z Vodokrt a měli spolu 8 dětí – Annu (Střížovice), Jana (Plzeň), Josefa (Blovce), Růženu (Radkovic u Měčina), Marii (Drakhov), Barboru, Anežku (Osek) a Boženu (Vřeskovice). Barbora (*1913 - †2004) zůstala doma a provdala se za Václava Langa (*1911 - †2008) z Kucín. V roce 1953 postavili manželé Langovi nový dům a starý časem rozbourali. Měli 2 syny. Syn Václav se oženil s Věrou Špelinovou z Oseka č. 2 a odstěhoval se do Řeneč, kde si koupili domek (synové Václav a Jiří). Syn Josef (1943) se oženil s Alenou Špelinovou z Oseka č. 14, kam se odstěhovali a narodila se jim dcera Ivana. Později se vrátili zpět do Libákovice a narodila se jim zde dcera Alena (1969). Dcera Ivana se provdala za Františka Horkého, zde se jim narodila dcera Veronika (1991) a odstěhovali se do

Přeštic – část Zastávka. Dcera Alena se provdala za Jana Krajíce (1966) ze Stoda, narodil se jim syn Jan (1990) a v roce 1992 se odstěhovali do Plánice. V roce 1993 si pronajali dům č. p. 41, kde se jim narodila dcera Barbora (1997). V roce 2003 se přestěhovali zpět do č. p. 36.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 4 osoby – majitel Jakub Strejc (1856)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 6 osob

Č. p. 37 „U HEŘMANŮ“

Do rodiny Straků se přiženil syn Josefa Heřmana (1852) z č. p. 16 Josef (1880), kterému se zde narodily 4 děti – Josef, Václav, František a Miloslava.

Václav se oženil do Únětic. Miloslava se provdala za Hajžmana a odstěhovala se do Zbůchu. Josef (*1913 – †1981) se oženil s Josefou Sládkovou (*1914 – †1983) a narodilo se jim 9 dětí. Sláva (1938) se oženil s Annou Taišlovou z Přeštic. Josef (1945) se oženil s Milenou Šnebergovou a bydlí spolu v Nechanicích. Jarmila (1948) se provdala za Václava Altmana a vychovali 2 syny – Václava a Petra. Václav (1951) se oženil s Jarmilou Tintěrovou z Řesanic a bydlí spolu v Chocenicích. Jaroslav (1953) se oženil s Věrou Balejovou z Blovic. 4 děti manželů Heřmanových zemřely v dětství. V roce 1958 koupili manželé Heřmanovi domek č. p. 19.

Dům vlastnily Západočeské státní lesy v Plzni – Lesní závod v Přešticích. Bydlel zde Drahomír Baumruk (1935) s manželkou Drahomírou Štádlarovou ze Střížovic. Měli 2 syny. Syn Slavomil se oženil s Vladimírou Egenvaldovou z Netunic a odstěhoval se do Přeštic. Roku 1986 si postavili rodinný domek v Řenečích č. p. 104. Mají 2 syny – Slavomila a Jana. Syn Drahomír (1961) se oženil s Libuší Matějkovou z Letin a narodila se jim dcera Libuše a syn Drahomír. Později se odstěhovali do Letin, kde si postavili rodinný domek.

V domě bydlí Julien Herrero (1983) s manželkou Veronikou roz. Fořtovou z Řeneč č. p. 111 a synem Maximem (2013).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 4 osoby – majitel František Straka (1844)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 5 osob

Č. p. 38 „U KRPEJŠŮ“

Dcera Václava Krpejše (1868) Marie (1904) se provdala za Josefa Tolara (*1900 - †1989) Narodil se jim syn Josef a dcera Marie (1930). Kupní smlouvou z 28. 8. 1947 odkoupili st. parcelu č. 37 s domem č. p. 35 od Marie a Matěje Kalčíkových. Dům byl později zbourán. Syn Josef se oženil s Marií Divišovou z Řeneč č. p. 15 (děti - Josef, Alena, Jiří, Milan). Dcera Marie se provdala za Miloslava Horu (*1930 - †2009) z Chlumu, byli bezdětní. V roce 1996 se přistěhoval syn Josefa Miroslav Hora (1975) s manželkou Dagmar (1974) a narodily se dcery Aneta (1997) a Adéla (2000).

V současné době je dům v rekonstrukci novými majiteli.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 3 osoby – majitel Matěj Bohm (1836)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 1 osoba

Č. p. 39 „U ŠUSTRŮ“

Dům postavili v roce 1873 manželé Matěj (1832) a Anna Heclerovi s dcerou Annou a jejím manželem Prokopem Šustrem (1858). Anna s Prokopem měli syna Prokopa, který se oženil s Marií Bourovou. Měli 3 děti – Václava, Annu a Josefa. Josef zemřel mladý a bezdětný. Anna se provdala za pana Štětinu z Blovic. Syn Václav Šustr (1924) s manželkou Jaroslavou roz. Žaludovou (1929) z Letin měli 3 děti – Václava, Věru, Hanu. Václav (1951) žije v tomto domě. Věra se provdala za Josefa Šnebergera a narodila se jim dcera Věra. Později se odstěhovali do Blovic. Hana (1958) se provdala za Jana Morgersteina a odstěhovala se do Kucín (Soňa a Jan). Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 9 osob – majitel Prokop Šustr (1858) a tchán Hecler (1832) Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 1 osob

Č. p. 40 OBECNÍ CHUDOBINEC KOVÁRNA (údaje z Blovického archivu)

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 10 osoby	majitel Matěj Šindelář 2. 2. 1844 Jan Polívka 15. 2. 1850
Sčítání lidu k 31. 12. 1910 – 14 osob	Martin Andrlík 14. 4. 1878 Jan Polívka 5. 11. 1850 Josef Hrubý
Sčítání lidu k 31. 12. 1920 – 22 osob	Jan Polívka 15. 2. 1850 Jan Polívka 5. 11. 1850 Josef Hrubý z Kucín Votěch Sikyta z Malé Třebejciny

Martin Andrlík 14. 4. 1878 přišel do Libákovic 1901 z Lužan, v roce 1920 při sčítání lidu je uváděn v č. p. 23. Václav Trhlík se v roce 1924 se oženil s Annou Fořtovou z Dolců a narodily se jim 3 dcery – Vlasta, Zdeňka a Marie. Rodina bydlela v č. p. 40, kde Václav pracoval v kovárně. Dnes je dům ve vlastnictví obce Řenče.

Č. p. 41 „U DAVIDŮ“

Jan Pechan (1851) s manželkou měli 2 děti – Jana a Jarmilu. Otec zemřel a vdova se dvěma dětmi se provdala za Jana Heřmana (1885) z Drahkova, se kterým měla syna Jaroslava (1922). Syn Jan (*1908 – †1958) se oženil s Marií Jandovou z Vrčeně a odstěhoval se do Plzně. Byl učitelem a později školním inspektorem (dcera Liduška). Dcera Jarmila (*1912 – †1993) se provdala za Františka Smolu z Horšic a odstěhovala se tam (syn Jaroslav). Syn Jaroslav (* 1922 +1991) se oženil s Blaženou Larvovou (*1926 – †1989) z Vochozí a narodily se jim 3 dcery – Jana, Libuše a Věra. Jana (1947) se provdala za Miloše Sýkoru a odstěhovala se do Polanky nad Odrou u Ostravy (synové - Martin, Jaroslav). Libuše se provdala za Jaromíra Kurce a odstěhovala se do Slavošovic u Klatov (synové Jaromír a Radomil). Věra (1958) se provdala za Jaroslava Beneše (1955) a narodila se jim zde dcera Věra (1978). V roce 1981 se odstěhovali do Radkovic č. p. 7 (syn Jaroslav). V roce 1993 se sem do pronájmu nastěhovali manželé Alena a Jan Krajčovi se synem Janem z č. p. 36, narodila se jim zde dcera Barbora (1997), v 2003 se

přestěhovali zpět do č. p. 36. V roce 2004 dům koupily od manželů Benešových manželé Josef a Mirka Šindelářovi, kteří se přistěhovali z Oseka se syny Radkem (1991) a Ondřejem (1996).

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 2 osoby - majitel Jan Pechan (1851)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 42 „U BOUZEČKŮ“

Dům byl postaven po roce 1860. Jan Hajžman (1849) z č. p. 11 se oženil s Barborou Šlajsovou ze Kbelnice a měli 8 dětí. Dcera Marie (1891) zůstala doma a vdala se za Jana Kreuzmana (1882) ze Skočic. Narodili se jim dva synové Jan (1913) a Josef (1917). Jan se oženil a odstěhoval do Klatov. Josef se v roce 1940 oženil s Marií Kokoškovou (1919) z Vodokrt. Měli 4 děti – Jana (1942), Marii (1943), Jaroslava (1948) a Josefa (1950). Marie se odstěhovala do Nebílovského Borku, Josef do Plzně a Jaroslav do Losiné. V domě žije Jan.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 7 osob – majitel Jan Hajžman (1849)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 1 osoba

Č. p. 43 „U HAVLÍČKŮ“

V domě žil Josef Havlíček s manželkou Kateřinou a dvěma syny Josefem (1911) a Václavem (1914). Václav se oženil s Marií Šefrnovou a měli syna Václava (1940) a dceru Miloslavu (1949). Václav se oženil s Valešovou z Dolců a odstěhovali se do Přeštic. Miloslava se provdala za Václava Čepického z Horšic a narodila se jim dcerka Monika (1971). Rodina Havlíčková a Čepických se v roce 1973 odstěhovala do Plzně. V roce 1973 koupili dům manželé Jan (1938) a Lydie (1946) Kalčíkovi z Velkého Malahova. Měli 3 děti. Dcera Lydie se provdala za Jana Olšu z Kyjova (1964) a narodili se jim zde synové Martin (1988) a David (1989), v roce 1990 se odstěhovali do Chebu. Syn Jan (1970) se oženil s Věrou Nováčkovou z Plzně. Syn Roman (1972) se oženil s Gabrielou Hajšmanovou (1971). V současné době zde žije Lýdie Kalčíková s vnukem Martinem.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 6 osob – majitel František Švík (1965)

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 3 osoby

Č. p. 44 „U KŮSÁKŮ“

Syn Josefa Kokošky (1857) Jan se oženil s Magdalenou Hrabětovou (*1885 – †1968) z č. p. 24. Narodil se jim syn Jan a dcera Vlastimila (1931). Jan se oženil s Marií a odstěhoval se do Svinař (dětí Jana a Zdeněk). Vlastimila (1931) se provdala za pana Fialu z Netunic (1934) a narodila se jim dcera Libuše (1959). V roce 1964 se odstěhovali do Plzně (dcera Vladislava).

V roce 1964 koupili objekt manželé Vladimír a Anna Šťastných a přistěhovali se s dcerami Hanou (1952), Alenou (1954) a Růženou (1956). V roce 1970 se

odstěhovali na Slovensko do Dolného Kubína. Dcera Hana se provdala za Voláka a odstěhovala se do Přeštic.

Dům prodali paní Polívkové, která se přistěhovala z Chlumčan se synem. V roce 1972 koupili objekt manželé Karel (1937) a Jaroslava (1938) Machovi z Plzně s dcerou Evou (1962) k rekreačním účelům.

V roce 2011 koupil objekt Antonín Zvolánek (1951), který ho zbouřil a postavil zde nový rodinný dům č. p. 63.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 6 osob – majitel Josef Kokoška (1857)

Č. p. 45 „U TRHLÍKŮ“

V roce 1900 koupil dům od Josefa Naxery Josef Trhlík (1870) s manželkou Kateřinou roz. Hrabětovou z č. p. 1 a měli 6 dětí – Josefa, Vojtěcha, Václava, Františka, Jana a Marii. Syn Vojtěch se oženil s Barborou Forejtovou (1905) a měli 4 děti – Zdeňku, Jiřinu, Marii a Václava. Dcera Zdeňka (1944) se provdala za Václava Třísku (1943), narodila se jim zde dcera Zdeňka a poté se odstěhovali do Březí. Dcera Jiřina se provdala za Přibáně a odstěhovala se do Vodokrt. Dcera Marie (1927) se provdala za Václava Kšíra z Dolců a odstěhovali se do č. p. 17, kde se narodili jejich synové Václav a Miroslav. Václav se oženil a odstěhoval do Děčína. V současné době je dům využíván k rekreaci.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 6 osob – majitel Josef Naxera (1871)

Č. p. 46 „U CHALUPNÍKŮ“

Václav Krýsman se oženil s Marií Šuhovou (1896) ze Kbelnice a měli 2 syny. Syn Václav (1921) se oženil a odstěhoval do Přeštic. Syn Josef (*1923 - †2011) zůstal bydlet v tomto domě. V současné době není dům obydlen.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 3 osoby – majitel Josef Kůs (1861)

Č. p. 47

O původním obydlí nebyly zjištěny žádné informace. Byly nalezeny pouze doklady z blovického archivu o sčítání lidu.

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 5 osob – majitel Pavel Šindelář (1837)

Martin Mařík (1851)

Sčítání lidu k 31. 12. 1910 – 6 osob – Alois Pešek (1844)

Sčítání lidu k 31. 12. 1920 – 2 osoby

Dnes je č. p. 47 uváděno u Gajerů, ale tento domek byl postaven na obecních drahách v roce 1937.

Č. p. 47 „U GAJERŮ“

Marie Šustrová (1887) z č. p. 39 se vdala za Václava Gajera (1881) z Jeníčkovy Lhoty. Měli 2 syny – Jaroslava (1912) a Václava (1914). Manžel Václav padl za I. světové války a Marie se syny bydlela v č. p. 37, poté v č. p. 39. Syn Václav zemřel v roce 1948 na tuberkulózu.

Jaroslav Gajer se oženil s Boženou Havlovou z Únětic a v roce 1937 postavili dům č. p. 47. Měli 2 dcery – Marii a Jaroslavu. Marie (1938) se vdala za Miloslava Sudu a odstěhovala se do Plzně. Jaroslava (1946) se provdala za Václava Kastnera (1942) ze Skočic a zůstala v domě po rodičích. Mají dvě dcery – Ivanu (1967) a Danu (1971). Ivana se vdala za Jiřího Šindeláře z Plzně a žije v Chrástu. Dana se provdala za Jiřího Smolu ze Skočic a bydlí v Plzni.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 48 „ŠKOLA“

Při sčítání lidu k 31. 12. 1900 se uvádějí 3 osoby František Urban (1859), manželka a syn Jaroslav František Urban. Jaroslav František se narodil v učitelské rodině (1889 – 1960) ve Vřeskovících. Do přeštické měšťanské školy chodil z Libákovic č. p. 48, kde strávil dětství. V roce 1908 završil své vzdělání na učitelském ústavu v Plzni. V Libákovících vyslechl řadu lidových pověstí, které časem literárně zpracoval. Jako studentovi neušly jeho pozornosti cenné staré listiny v místním statku č. p. 26 – pozůstalost po řediteli katolického gymnázia a

dvorním kaplanovi v Drážďanech Janu Hraběti a písemnosti Jakuba Hraběty – libákovského rychtáře z let 1836 – 1859, kdy probíhal spor obce o obecní lesy – Soudnej Sukořín.

Dále zde bydlel učitel Kroupa s rodinou. Poté zde bydleli manželé Svobodovi, kteří se odstěhovali do Přeštic.

V roce 1985 odkoupilo od Obecního úřadu Řenče objekt Zemědělského družstva Stráž míru Dolní Lukavice se záměrem, že bude zrekonstruován na byty pro zaměstnance do živočišné výroby, kterých byl v té době nedostatek, k rekonstrukci však nedošlo.

V roce 1987 se přistěhovali Arnošt Studený (1955) s manželkou Jaroslavou (1961), dcerou Jaroslavou (1979) a synem Bohumilem (1983) jako zaměstnanci zemědělského družstva – v roce 1988 se odstěhovali do č. p. 22.

V 2009 škola prodána panu Jirsovi.

V současné době zde bydlí Lukáš Jirsa (1980) s manželkou Jitkou Petrou Jirsovou (1985). Narodili se zde jejich děti Anna (2010) a Jakub (2013).

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Sčítání lidu k 31. 12. 1900 – 3 osoby – František Urban (1859)

Sčítání lidu k 31. 12. 1910 – 3 osoby – Karel Tumpach (1865)

Sčítání lidu k 31. 12. 1920 – 3 osoby – Karel Beran (1880) z Dolní Lukavice

Č. p. 48 je poslední uváděné číslo při sčítání lidu v roce 1920.

Č. p. 49 „U HRABĚTŮ“

Václav Hraběta z č. p. 1 si vzal za manželku Boženu Havlíčkovou z Vochozí a postavili zde dům v roce 1939. Přistěhovali se se syny Václavem (1931) a Jaroslavem (1937). Syn Václav se oženil s Marií Jindřichovou z č. p. 5, kam se přestěhovali. Syn Jaroslav se oženil a narodil se zde syn Jaroslav (1960), později se odstěhovali do Plzně.

V roce 1983 se přistěhovali Václav a Alena Hrabětovi z č. p. 5 u Jindřichů s dcerami Alenou (1980) a Lenkou (1982). Zde se jim narodil syn Václav (1991). Dceři Aleně se zde narodily dcery

Alexandra (2000) a Denisa (2004). Alena se provdala za Miloše Zahradníka a odstěhovala se do Spáleného Poříčí (děti – Valerie a Miloš). Lenka provdaná za Martina Budka se odstěhovala do Krasavec (dcera Viktorie), nyní žije v Klatovech. Václav (1991) žije v současné době v podnájmu v č. p. 32.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 50 „U HURTŮ“

4. 7. 1939 odkoupily kupní smlouvou 951/39 manželé Anna a František Hurtovi z č. p. 24 od obce Libákovice, zastoupené starostou Františkem Polívkou z č. p. 10 a členy obecní rady – Prokopem Levým (č. p. 16), Janem Noskem (č. p. 2) a Matějem Kalčíkem (č. p. 35), parcelu 1387/8 – 353,38 sáhů (1271 m² za kupní cenu 1906 K 50 h. Dům byl postaven v roce 1940 Annou Hrabětovou (*1907 - †1983) z č. p. 24 s manželem Františkem Hurtem ze Střížovic. Měli dceru Jaroslavu (*1933- †2007), která se provdala za Vlastimila Škrábka (*1932 - †2004) z Chlumčan. Jejich dcera Miroslava (1964) se provdala za Jindřicha Hrabětu (1955) z č. p. 32. Zde se narodily jejich děti - Jindřich (1986) a Miroslava (1989).

V roce 1992 si postavili nový dům č. p. 60. V současné době je dům neobydlen a vlastníkem je Jindřich Hraběta mladší.

Č. p. 51 „U KOVÁŘŮ“

V roce 1939 postavil dům Václav Trhlík (*1900 - †1969). Postavený dům pronajal panu Volfovi z Plzně, poté manželům Netrvalovým, kterým se zde narodili synové Josef (1942) a Miroslav (1946). V roce 1948 se do domu nastěhovala rodina Trhlíkových. Dcera Zdeňka se provdala za Josefa Kotouse z Oseka a odstěhovali se do Šlovic. Dcera Marie se provdala za Václava Moravce z Vlčí a narodily se jim zde 2 dcery Drahomíra a Ivana. Poté se přestěhovali do Přeštic.

V domě zůstala dcera Vlasta provdaná za Josefa Šestáka (*1923 – †2008) z Hradčan. Měli 2 děti. Syn Josef (1949) se oženil s Dášou Maškovou z Třebíčinky a odstěhoval do Přeštic (dcera Dita). Dcera Drahomíra (1955) se provdala za Václava

Steinera z Vodokrt. Mají 2 děti. Syn Radim (1979) se oženil s Petrou Magesovou z Horní Břízy, odstěhoval se do Šlovic a mají syna Denise (2010). Dcera Simona (1981) se provdala za Josefa Královce z Města Touškova a narodil se jim syn Josef (2009).

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 52 „U URBANŮ“

Dům postavili v letech 1971-1974 manželé Emanuel a Marie Urbanovi, kteří mají 2 děti. Dcera Marie se přestěhovala do č. p. 12. Syn Emanuel zůstal bydlet v tomto domě. S manželkou Danou mají 2 děti – Lenku a Tomáše. Dnes vlastní dům Tomáš Urban. Manželé Emanuel a Marie Urbanovi se přestěhovali do č. p. 61.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 2 osoby

Č. p. 53 „U POLÍVKŮ“

Tento dům postavili v letech 1971 – 1974 manželé Stanislav a Zdeňka Polívkovi na parcele č. 8/2 patřící k č. p. 10 a nastěhovali se sem se třemi dětmi. Dcera Zdeňka (1953) se provdala za Bohumila Zahradníka (1949) a narodili se jim zde synové Miloš (1976) a Luděk (1984). Rodina Zahradníková se přestěhovala do nového domu č. p. 35. Dcera Stanislava (1958) se provdala za Petra Krieglsteina a narodily se jim zde dcery Martina a Petra, poté se odstěhovali do Přeštic. Syn Miroslav (1960) se v roce 1993 oženil s Hanou Kořínkovou (1963), která se přistěhovala se synem Petrem (1991). V roce 1993 se narodil syn Miroslav.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 54 „U TESAŘŮ“

Tento dům postavili v roce 1971 manželé Václav a Jarmila Hrabětovi na parcele č. 31/2 patřící k č. p. 1 a přistěhovali se s dětmi Zdeňkem a Václavem z Nebílov. Narodila se jim zde dcera Jana (1973). Dcera Jana se provdala za Pavla Přibáně a se synem Pavlem (1993) se odstěhovali do Chocenic. Syn Václav (1969) se oženil s Petrou Špelinovou z Letin, kam se odstěhoval a narodil se jim syn Václav. V roce 2010 se přistěhoval zpět. Syn Zdeněk (1966) se oženil s Evou Egenmajerovou (1975) a mají dvě dcery – Zuzanu (1997) a Janu (2002).

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 7 osob

Č. p. 55 „U HRABĚTŮ“

Tento dům postavili manželé Josef a Marie Šindelářovi na parcele č. 5/2 patřící k č. p. 9 v roce 1972 – 1975 a přestěhovali se sem s dětmi Liborem, Irenou a Josefem. V roce 1978 se jim narodila dcera Eva. Syn Libor (1966) se oženil s Olgou Pavezovou (1969) ze Švihova a mají 3 děti – Libora (1989), Michala (1993) a Marka (2003). Dcera Irena (1968) se provdala za Stanislava Motlíka a narodili se jim zde synové Lukáš (1987) a Jan (1989), poté se odstěhovala na Dolce. V roce 1994 se přistěhovala zpět a v roce 2004 se přestěhovala do č. p. 9. Syn Josef (1971) se oženil s Miroslavou Matějkovou (1972) z Letin, kam se odstěhovali a narodil se jim syn Radek (1991), poté se odstěhovali do Oseka, kde se narodil syn Ondřej (1996). Dcera Eva (1978) se provdala za Vlastimila Budka a odstěhovala do Krasavec č. p. 41 (dětí – Vlastimil a Dominika).

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 7 osob

Č. p. 56 „ U STRNADŮ“

Tento dům postavili v roce 1972 po rozbouření části domu č. p. 29 manželé Václav a Anna Kaslovi na parcele č. 29/2. Do domu se manželé Kaslovi přistěhovali se 2 dětmi - Lubošem (1964) a Václavou (1967). Luboš se oženil s Dagmar Plicovou (1966) ze Střížovic a mají 3 děti – Martina (1986), Dagmar (1988) a Luboše (1994). Václava se vdala za Milana Krajánka, odstěhovala se do Plzně a má 2 syny – Milana a Václava.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 6 osob

Č. p. 57 „U MIŠTERŮ“

Tento dům postavili v roce 1980 manželé Václav a Blanka Šindelářovi na parcele č. 78 patřící k č. p. 20. Do domu se nastěhovali se 3 dětmi – Václavem, Miroslavem a Helenou. Syn Václav (1965) se oženil s Leonou Tremlovou z Přeštic, narodila se jim zde dcera Veronika (1987) a poté se odstěhovali do Přeštic. V roce 1993 se přistěhoval zpět a zrekonstruoval si výměnek patřící k č. p. 20. Syn Miroslav (1966) se oženil s Miroslavou, přestěhovali se do č. 20, kde se jim narodily 2 děti – Monika (1989) a Miroslav (1991). Dcera Helena (1975) se provdala za Vladimíra Hajšmana z Chocenic a narodili se jim zde dcera Helena (1994) a syn Vladimír (1998). V roce 1984 se zde narodil syn Milan, který žije v domě s rodiči.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 58 „U NOSKŮ“

Tento dům postavili manželé Jaroslav a Drahomíra Noskovi na parcele patřící k č. p. 2, ze kterého se sem přestěhovali s dcerou Jaroslavou (1971). Jaroslava se provdala za Romana Routu z Přeštic a narodila se jim dcera Romana (1992). Později zde žila Jaroslava s přítelem Václavem Bláhou a jeho synem Václavem. Zde se narodil jejich syn Dominik (1999). V současné době zde žije Jaroslava s manželem Václavem Kurejem a svými dětmi. Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 5 osob

Č. p. 59 „U KALČÍKŮ“

Dům postavili manželé Kalčíkovi z č. p. 43. V domě bydlí Roman Kalčík (1972) s manželkou Gabrielou a dcerou Dominikou a Jan Kalčík (1970) s manželkou Věrou (1972) a dětmi Kateřinou (1995) a Tomášem (2000). Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 5 osob

Č. p. 60 „U HRABĚTŮ“

Dům postavili manželé Jindřich a Miroslava Hrabětovi roce 1992 a přestěhovali se sem z č. p. 50 společně se svými dětmi – Jindřichem (1986) a Miroslavou (1989). Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 61

Dům byl postavený v letech 1992-1995. Žijí zde manželé Marie a Emanuel Urbanovi, kteří se přistěhovali z č. p. 52.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 62

Dům postavili manželé Miroslava (1978) a Jaroslav Kokoškovi (1974) na parcele patřící k č. p. 25 v letech 2007 – 2011. Přestěhovali se sem s dětmi Jaroslavem (1998) a Miroslavou (2000) z č. p. 25.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 4 osoby

Č. p. 63

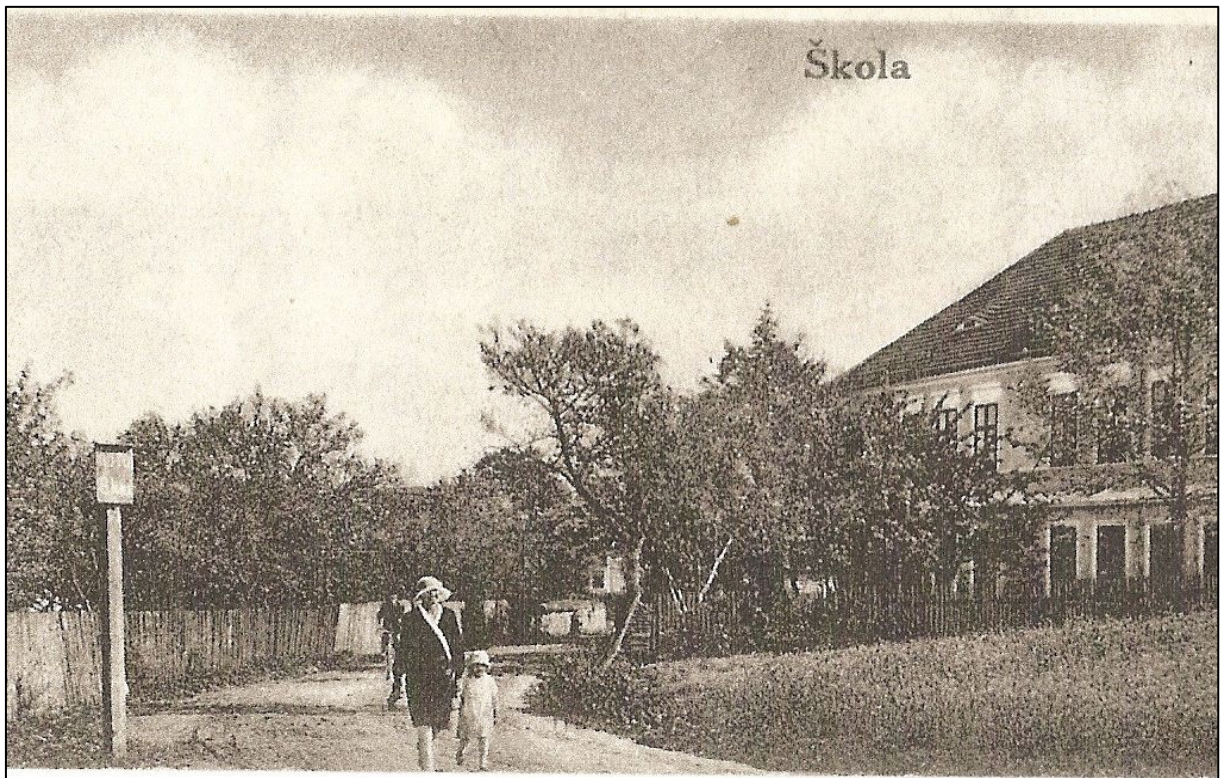
Nový dům postavil pan Antonín Zvolánek (1951) v roce 2012 na parcele patřící k domku č. p. 44, který byl zbourán.

Trvale hlášeno k 31. 7. 2013 – 1 osoba

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA ZE ŽIVOTA OBCE LIBÁKOVICE

hostinec č. p. 24

č. p. 25 „U PAVLÍČKŮ“

č. p. 12 „U PŘIBÁŇŮ“

č. p. 41 „U DAVIDŮ“

č. p. 27 „U KOLENŮ“

roubenka č. p. 33 „U MOČÍTKŮ“

č. p. 47 „U GAJERŮ“ v roce 1950

č. p. 3 „U KADLŮ“

č. p. 56 „U STRNADŮ“

z nácviu České besedy z roku 1946 (zleva horní řada - Marie Jindřichová, Anna Špelinová, děvčata sloužící u sedláků, Zdeňka Trhlíková, zleva spodní řada - Jaroslava Kaslová, Anna Červená, Vlasta Kokošková („Kusákojc“), Jaroslava Kaslová (Herejková), Miluška Ježková (Zahradníková)

odvod branců v roce 1937

školní fotografie z roku 1928

školní fotografie z roku 1930

školní fotografie z Řenečské školy kolem roku 1965

školní fotografie z Řenečské školy kolem roku 1965

divadelní představení žáků školy zleva – Drahomíra Šteinerová (Šestáková), Hana Voláková (Šťastná), Zdeňka Zahradníková (Polívková), Hana Bezděková (Rajchartová), Jana Egenvaldová (Frousová), Ilona Beránková (Hrabětová)

zájezd JZD do Moravského krasu

sklizeň obilí v č. p. 13 „U CHÁRŮ“

hostinec v Libákovcích– Staročeské máje

hostinec v Libákovcích v současné době

Republika Československá.

Číslo 277

Pol. okres: Přestice

List domovský,

jímžto

obec

Libákovice

potvrzuje, že

jméno

Hrabětová Anna

zaměstnání

služka

věk

nar. 1. dubna 1907

stav (svobodný neb ženatý, svobodná či vdaná)

svobodná

má v této obci právo domovské.

od

narodení

v Libákovicích dne 13. května 1929

Vlastnoruční podpis toho, komu list domovský svědčí:

Hrabětová Anna

Jménem obce:

Václ. Chrást
radní.

Brand
starosta.

Poděkování:

Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem občanům Libákovice, za jejichž pomoci tato publikace vznikla. Čerpali jsme především z jejich vyprávění a z dochovaných dokumentů. Poděkování patří také Ing. Petru Vanišovi za pořízení obrazové dokumentace současného vzhledu obce a všem, kteří poskytli doložené historické fotografie.

Miloslava Loudová

Zdroje:

Archiv Blovice

Kronika Obce Řenče

Dům historie Přešticka

Šimková E., 2. setkání rodáků obcí Řenče a Plevňova 5. července 2010

Výroční brožura 120 let SDH Libákovice 2013

Bohuslav Šindelář

Marie Urbanová